

duhovno življenje

LA VIDA ESPIRITUAL

1972
XXXIX

10 - 11



יהודה



Actos en adhesión al 40º Congreso Eucarístico Internacional

La Comisión Episcopal para los Congresos Eucarísticos, que preside Monseñor Ramón J. Castellanos, ha hecho saber la serie de actos que ha organizado en adhesión al 40º Congreso Eucarístico Internacional a celebrarse en Melbourne, Australia, en febrero próximo, todos ellos a las 19, son los siguientes:

3 de octubre: Acto universitario. Conferencia del rector de la Universidad Católica Argentina Santa María de los Buenos Aires, Monseñor Octavio Nicolás Derisi.

5 de octubre: Iglesia catedral de Buenos Aires, misa de comunión de niños y niñas.

9 de octubre: Acto oficial en la Subsecretaría de Cultura de la Nación. Misa en la capilla de la Subsecretaría. Tema eucarístico a cargo del Cardenal Arzobispo de Buenos Aires, Doctor Antonio Caggiano.

10 de octubre: Iglesia catedral. Misa de comunión para hombres y mujeres. Delegaciones de las Fuerzas Armadas.

16 de octubre: Hora santa en la Basílica del Santísimo Sacramento para sacerdotes y religiosas. Predicará el Arzobispo de Santa Fe, Monseñor Vicente F. Zazpe.

21 de octubre: Iglesia catedral. Concelebración del Episcopado. Tema eucarístico a cargo del presidente de la Conferencia Episcopal Argentina, Mons. Adolfo S. Tórtolo, Arzobispo de Paraná.

Además de los aludidos, se realizarán actos en el interior del país. También se está organizando un acto especial por televisión con material gráfico del Congreso Eucarístico Internacional que tuvo lugar en Buenos Aires en 1934 y el Himno del Santísimo Sacramento, de Paul Claudel.



OB

MISIJONSKI NEDELJI

Zapoved oznanjevanja evangelija vsem ljudem so prejeli apostoli in za njimi ves škofovski zbor. Cerkev je zavezana, da prinaša evangelij in zveličanje vsem ljudem. Vse ljudi hoče z zgledom življenja, z zakramenti in z drugimi sredstvi milosti pripeljati k veri, svobodi in Kristusovemu miru.

V preteklosti je bil včasih vtis, da je misijonska naloga le zadeva papeža in misijonskih redov. Dandanes se pravilno širi zavest, da je vsak kristjan zavoljo vcepljenosti v Kristusovo telo dolžan sodelovati, da to telo doseže polnost. Vsi se moremo in moramo udeleževati misijonskega dela z molitvijo, darovanjem svojega trpljenja Bogu, s propagando za misijone, s skrbjo za misijonske poklice in tudi s stvarnimi prispevki.

Misijonska gorečnost je bistven izraz verskega veselja. Vera ne more ostati vesela in osrečujoča, kjer preneha zanimanje za misijone. Misijonsko delo, ki zbira vsa ljudstva v eni Cerkvi, omogoča, da ta ljudstva prinašajo vanjo svoje zaklade, to je zaklade svoje človečnosti, svoje kulture, predvsem pa svoje naravne vernosti.

Misijonstvo pomeni oznanjati Boga ljubezni, ki nam je v Sinu Jezusu Kristusu razodel širino in globino svojega srca in je v Cerkvi postavil veliko in stalno znamenje te vseobsegajoče ljubezni.

Kristjani ne živimo več v zaprtem svetu, ampak pred očmi vsega človeštva. Tisk, radio in televizija dajejo nekristjanom spoznati naše obnašanje in veselje naše vere, ali pa našo brezbriznost za verske zadeve.

Če je zame jasno poznanje Kristusa in pripadnost Cerkvi največji božji dar, ali naredim zadosti, da bi to posredoval tudi drugim?

B. H.

Sprejemanje Kristusove resnice

Pastirsko pismo škofov Jugoslavije

V času, ko nekateri verne vznemirjajo in bi radi preobrnili Kristusovo blagovest, nam bodo pričujoče besede svetel kašipot. So tretji del pisma škofov Jugoslavije.

Sedaj pa pridemo do resnega in težavnega vprašanja.

Če se nam je Bog sam razodel, če je „Beseda meso postala in med nami prebivala,“ če je človek povabljen na gostijo resnice in ljubezni, kako je mogoče, da je še danes toliko teme v človeštvu, toliko nejasnosti v poučevanju, toliko dvomov in negotovosti v dušah? Kdo bi preštel vse nepoučene zunaj Cerkve in vse nedosledne v Cerkvi? Odkod to? Odkod v skupnosti božjega ljudstva napadi na verske resnice in zagovarjanje nejasnih novotarij? Zakaj ljudje ne sprejmejo tistega, kar je rekel Bog? In zakaj ne tistega, kar še vedno govori? Zakaj vsako človeško srce, ko zasliši razodetje božjega Srca, ne začne hitreje utripati, tako goreče, kakor je utripalo srce onih dveh učencev, ki jima je sprego-

voril vstali Kristus na poti v Emavs? Zakaj vse od časa apostola Pavla pa do današnjega papeža Pavla mnogi bežijo proč od evangelijskega sporočila kakor nekoč skupine Judov v Kafarnaum, ki so govorili: „Trda je ta beseda. Kdo jo more poslušati?“ (Jan 6, 60)

Da si Kristusovo resnico življenjsko prisvojimo in dosledno po njej živimo, nam je potrebno mnogokaj. Bog tudi danes ne molči. On skrbi, da svoje sporočilo izroči tudi našemu rodu, povedano v našem jeziku, za naše sedanje razmere. Sveti oče, zbor škofov, zbor duhovnikov in množica vernikov, vsi „oznanjajo in pričujejo“. „V to sem jaz postavljen za glasnika in apostola“ (1 Tim 2, 7). „Namesto Kristusa smo poslani“ (2 Kor 5, 20). Našim sodobnikom prenašajo Kristusovo razodetje živa pridiga, intimna beseda, materin pouk, veroučni pouk in tiskane svete knjige.

Bog pa svoje sporočilo spremlja z različnimi znamenji, po ka-

terih ga moremo spoznati, da je zares božje sporočilo. Poroštvo zanj nam daje svetost Kristusovega vzora, neizčrpno bogastvo samega oznanila o Bogu in tudi zunanja čudežna znamenja. Odrešenik sam je rekel, da so njegova dela in njegov nauk trdno znamenje, da je njegova beseda od Boga. „Moj nauk ni moj, ampak tistega, ki me je poslal“ (Jan 7, 16). „Verujte, da sem jaz v Očetu in Oče v meni. Če pa ne, verujte zaradi del“ (Jan 14, 11). Čudeži niso spremljali samo Jezusovega življenja, ampak so prisotni tudi v Jezusovi Cerkvi.

Jezusova resnica pa ima tudi notranje pričevanje Duha v našem srcu. „In mi smo za te stvari priče, pa tudi Sveti Duh, ki ga je Bog dal vsem, kateri so mu poslušni,“ je rekel sv. Peter (Apd 5, 32). Božji Duh odpira srce (Apd 16, 15) in daje razumnost (1 Jan 5, 20).

Kako pa, da ob vsem tem ostaja Jezusovo razodetje, seme njegove besede, brez sadu? Na to nam odgovarja Jezus v sloviti priliki o sejavcu (Mt 13, 4-9). Bog kakor tudi njegovi apostoli lahko stalno, neutrudno in obilno seje seme. Če pa to seme pade „kraj pota“ ali „med trnje“ ali „na kamen“, ne bo obrodilo! Jezusova resnica prodre samo v dobro dušo, v ponižno srce, ki je polno hrepenenja po resnici. „Slavim te, Oče... ker si to ra-

zodel malim!“ (Mt 11, 25). Kolikarim mora, žal, Jezus tudi danes govoriti kakor apostolom: „Kaj še zmeraj ne spoznate in ne razumete? Ali imate srce zaslepljeno? Oči imate, pa ne vidite? In ušesa imate, pa ne slišite?“ (Mk 8, 17-18). Sv. Pavel zatrjuje, da je nekaterim „bog tega sveta (hudobni duh) zaslepil misli, da bi jim ne zasvetila luč evangelija o veličastvu Kristusa, ki je božja podoba“ (2 Kor 4, 4).

Če se človek obda s sebičnimi interesi, če se izgubi v ničevosti



Marija, božja Mati —
patrona sanjuške škofije

tega sveta, podleže nizkotnim strastem, „posvetnim skrbem in zapeljivosti bogastva“ (Mt 13, 22), zgubi ali smisel za božjo besedo ali pa se upira božjemu razodetju. Kristus mu ne ponuja resnice kakor neko matematično ali kemično formulo, kot zgodovinsko ali biološko dejstvo. Jezus postavlja svojo resnico kot življenjsko povabilo in zahtevo človeka sili k življenjski odločitvi in izročitvi, k spremembi mišljenja in k novemu delovanju. Kristus vabi k osebnemu prijateljstvu, ljubezni in zavezi. Takšno življenje zahteva doslednost, kar pa ni lahko. Zato se mnogi izogibajo srečanju s Kristusom in njegovim razodetjem.

So ljudje, ki sprejmejo božjo besedo, pa jo začno prikrojevati po svoje, morda z njo trgujejo po svojem okusu, nastopajo kot lažnivi preroki in zavajajo božje ljudstvo (prim. Mt 7, 15; 2 Kor 2, 17; 4, 2; Gal 1, 7).

Ko vas svarimo, da so tudi danes ljudje, „ki vas vznemirjajo in bi radi preobrnili Kristusovo blagovest“ (Gal 1, 17), bi vam radi poudarili, da obenem z vami sprejemamo veselo oznanilo, kakor je izročeno, in ne izpuščamo najmanjšega nauka ali zapovedi. Sprejemamo ga tako kakor sveti Hipolit, ki želi, da gremo v božjo skrivnost prek svetega razodetja: „Poučimo se o vsem, kar nam govori božje pismo, spoznajmo vse,

kar nas uči, in verujmo tako, kakor želi Oče, da verujemo in slavimo Sina, kakor on želi, da ga slavimo in sprejemamo Svetega Duha, kakor nam ga on želi dati. Dajmo razumeti, kako nas je sam hotel poučiti po svetem pismu, ne pa po naši samovolji, po našem lastnem „razumevanju“ in nikdar ne delajmo sile božjim dejstvom...“ (razprava proti Noetovi zmoti, PG 10, 815).

Vabimo vse vernike, da obenem s svojimi duhovniki-učitelji, z našimi bogoslovnimi učenjaki in z vsemi škofi čim globlje in čim zvesteje preučujejo Kristusov evangelij, katerega naj skušajo vnesti v svoje življenje in v naš čas. Kot zvest in avtentičen razlagalec božje resnice prosi naš episkopat vse brate po veri, predvsem pa svoje duhovnike, naj napredujejo v spoznanju pravega Kristusovega nauka, ne pa bajk in neresnice. Pozivamo duhovnike, da oznanjajo čisto in popolno razodetje, da skupno z verniki globlje preučujejo sveto pismo, ustvarjajo knjižnice in posvetovalnice, tribune in tečaje, da vprašujejo za svet „najboljše in priznane teologe“ (D 10), tiste, ki jih poleg učenosti krasi tudi pravi cerkveni duh. Tako bodo oboroženi s potrebno resnico (prim. 2 Kor 6, 7), ki se po učenju 2. vatikanskega zbora vsiljuje samo z močjo resnice same, „ki blago in hkrati krepko prodira v duhove“ (VS 1).

Msgr. Jože Jagodic

o škofu Gregoriju Rožmanu

Iz obširnega članka, ki ga je msgr. dr. Jože Jagodic poslal uredništvu objavljemo danes nekaj iz njegovih spominov na škofa Rožmana.

Ko je odšel škof Jeglič (med tem je postal naslovni nadškof) v pokoj, je nastopil mesto ljubljanskega škofa Jegličev koadjutor s pravico nasledstva — dr. Greg. Rožman. Razlika med enim in drugim je bila zelo velika: po značaju, po nastopu, po delavnosti. Jeglič je bil trda gorenjska korenina, Rožman mehka koroška duša. Jeglič je bil, čeprav kmečkega rodu, pravi knez, ne sa-



mo po naslovu, ki so ga imeli ljubljanski škofje, marveč tudi po vsem nastopu. Treba ga je bilo videti, kako dostojanstveno je opravljal cerkvena opravila, npr. pri pontifikalnih mašah v stolnici. Do duhovnikov je bil strog, a ne krivičen. Če so mu kdaj očitali krivico, se ta ni zgodila namenoma. In takoj jo je popravil. Do duhovnikov in do vsakogar je skušal biti dobrohoten in ljubezniv. Jeglič je bil po značaju ali temperamentu kolerik. Znana je bila njegova odločnost, ki jo je kazal na vse strani. Že koj spočetka jo je pokazal, ko se je odločil, da zgradi Zavod sv. Stanislava. Koliko ovir, koliko zaprek je doživel. A je vztrajal in zgradil poslopje, ki je bilo ponos škofiji in vsemu narodu. Žal, da danes ne služi več namenu, katerega mu je bila mogočna stavba namenjena. Odločen je bil v „politiki“. Prišel je iz Bosne, kjer je deloval 16 let, a tam je bil samo misijonar. V novem delokrogu je bilo drugače. Prvotno se ni znašel, a hotel je ostati nad strankami, ki so vodile duhovni boj med narodom. Kmalu je spoznal, da ne more ostati brezbrizen, preveč je ljubil svoj narod. Bil je prisiljen stopiti na plan. Hribar, Tavčar,

Šušteršič so ga prisilili v „politi-ko“. Odločno se jim je postavil po robu. Kmalu je žel lepe uspehe. Vsi smo občudovali njegovo odločnost v boju Evangelist Krek —Šušteršič. Stopil je na pravo stran. Odločen je bil v boju za Jugoslavijo. Pri majniški deklaraciji je poleg Kreka in Korošca igral vodilno vlogo. Ne bi se bila uveljavila brez njegove avtoritete. Nekateri (M. Turnšek) mu sedaj podtikajo, da jo je obžaloval. Resnica je, da je obžaloval Jugoslavijo ob Aleksandrovi diktaturi, ki je vrgla domovino na rob propada. To je le nekaj primerov Jegličeve odločnosti.

Škof Rožman je bil drugačnega kova. Namenoma ni hotel hoditi po potih svojega prednika. Zgoraj sem rekel, da je bil mehka koroška duša. A ne vedno. Marsikdaj se je čez mero razburil, kar ga je odtujevalo okolici, ki je v njej živel. (Enkrat, samo enkrat sva prišla tudi midva „navzkriž“. Šlo je za red birmovanja o binkoštih v stolnici: hotel je vse prevreči in jaz sem se odločno uprl, da sva se skoro „skregala“. Ne spominjam se, da bi se bila še kdaj sprla. Imel me je rad, čeprav mi tega ni nikdar rekel v obraz. Toda čutil sem, saj se je v vseh rečeh z menoj posvetoval. Vsako jutro je prišel k meni v pisarno. Svojo dobroto do mene je kazal posebno tedaj, ko sva bila oba v begunstvu: redno mi je pošiljal iz Amerike ma-

šne štipendije, da sem bil ves čas z njimi oskrbljen in sem mogel z njimi podpirati tudi druge potrebne duhovnike. Bil pa je v svoji dobroti včasih nepreviden. Vzel je k sebi na stanovanje in k mizi nekega duhovnika, prof. M., ki je njegovo dobroto izrabljal in hodil vsak večer „nekam“ poročat, kar se je pri mizi govorilo).

Toda čim dlje je živel, tem bolj se je umirjal, saj življenje vsakega človeka brusi. Spočetka je pokazal, da ni rad škof in mu je bilo marsikaj zoprno v škofovski službi. Polagoma se je vživel v svoj položaj in uvidel, kaj škofovska služba od njega zahteva. V 15 letih škofovanja v Ljubljani je ustvaril veliko. Dr. Kolarič nam je pokazal v biografiji njegovo delo. Toda v delavnosti se je zelo razlikoval od svojega prednika. Ni bil ekspeditiven zlasti v pisarni, kar je mene kot njegovega kanclerja zelo motilo. Stežka sem se navadil razliki. Jeglič me je hvalil, da sem imel vsak dan prazno mizo, to je, da sem vsak dan sproti reševal akte, Rožman me je grajal, da prehitro delam. A sem vedel, da sluga pri-nese vsak dan s pošte celo aktovko pisem, zato sem gledal, da sem jo hitro reševal. Drugače bi se mi bila nakopičila, kakor se je mojemu predniku Dostal, ki je ob tem omagal. Tudi škofu se je pošta vedno bolj kopičila in končno je ni reševal, da je bila njegova

pisalna miza vsa obložena s papirjem. Večkrat je rekel, da se reči same rešujejo, če jim ne odgovarjaš. Zato sem akte, ki bi jih bil moral sam rešiti, zadrževal in jih rešil. Včasih je prišel na to in bil nejevoljen. A ko je v maju 1945 nenadoma moral na pot, sta s tajnikom, sedanjim pomožnim škofom, pokurila vse spise z njegove pisalne mize. Vse peči v škofiji so vso noč pred odhodom gorele. Tisti, ki so po njegovem odhodu prišli delat preiskavo po hiši, so našli prazno škofovo pisalno mizo. To omenjam mimogrede. Zakaj škof Rožman je bil tudi velik, zelo velik in odločen, ko je šlo za največjo nesrečo naroda. Takrat se je izkazal kot pravi narodni voditelj.

Ni izšlo vse iz njega — imel je dosti svetovalcev posebno v laikih, ki se je nanje v vsem škofovanju predvsem opiral — a vzel je nase vso odgovornost. Nič mu ni bilo mar klevet in tudi groženj, da ga bodo obesili na prvi kandelaber pred škofijo.

Pogumno je nastopal v pastirskih listih, neustrašeno je pridigal v stolnici — kot govorniku mu ni bil nobeden pridigar kos! — o komunizmu in so mu bile vodilo edinole papeške okrožnice. Moral je zato v pregnanstvo. Zapustil je svoje škofljane v trpeči domovini, kar so mu v Rimu zelo zamerjali, pač zato, ker niso poznali nastalih razmer v naši domovini. A po božji previdnosti je

postal pastir svojih po vsem svetu razkropljenih ovc in jim je postal in bil do slednjega diha vodnik, tolažnik in oče v mrzli tujini. Doma so ga v odsotnosti obsodili na 18 let ječe in na zaplembo vsega imetja — ki ga itak nič ni imel —, saj je bila znana njegova radodarnost, a je s tem postal mučenik, in mu nihče na svetu ne more vzeti te mučeniške krone. Saj se je, čim dlje je živel, vedno bolj posvečeval in je končno umrl kot — svetnik.

ROŽNI VENEC

O, prelepa preprostost vere,
koliko si nam podelila
s tem starim družinskim
molkom, ki visi na porjavelen
žeb'ju na steni omare.
Nanj so navezani najlepši
spomini mojega življenja.
O, ve, lepe, obrabljene jagode!
Očenaševe so velike
kakor orehi,
zdravamarije kakor češnje.
Nihče razen Boga ne ve,
koliko zdravamarij je že
zdrselo po teh jagodah v
nebeški ribnik.

Emilijan Cevc,
„Preproste stvari“

Kristus - veliki duhovnik nove in večne zaveze

O Jezusu Kristusu, našem Odrešeniku, o njegovem poslanstvu in delu in o njegovi ljubezni, se nikoli zadosti ne razmišlja. On je središče in žarišče krščanske vere in Cerkve. V njem posedujemo najglobljo resnico o Bogu in našem zveličanju. On je polnost vsega božjega razodetja (R 2).

Je pa Kristus sam globoka verska skrivnost, katere bogastvo je po besedah sv. Pavla nedoumljivo, v katero se moramo zato kristjani vedno znova poglobljati, „da se po veri v naših srcih sam Kristus naseli in bi z vsemi svetimi mogli razumeti, kakšna je širokost in dolgost in višina in globočina te skrivnosti ter spoznati vse spoznanje presegajočo ljubezen Kristusovo“ (Ef 3).

Posvetimo v tej številki naše verno razmišljanje Kristusovemu duhovništvu, v zahvalo za tako lepo in ganljivo obhajanje naše zlate maše. Takole govori o njem koncilska konstitucija o svetem bogoslužju: „Bog, ki hoče, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli k spoznanju resnice, je ob polnosti časov poslal svojega Sina, učlo-večeno Besedo, maziljenega s Sve-

tim Duhom, da bi oznanil blagovest ubogim, tiste, ki so strtega srca, ozdravil kot telesni in dušni zdravnik, srednik med Bogom in ljudmi, v katerem nam je vzšla popolna odkupnina naše sprave ter nam je v njem dana polnost božjega češčenja. To delo odrešenja človeškega rodu in popolnega božjega češčenja, katerega predpodebe so bila čudovita božja dejanja nad ljudstvom stare zaveze, je izvršil Kristus Gospod predvsem z velikonočno skrivnostjo svojega blaženega trpljenja, vstajenja od mrtvih in slavnega vnebohoda. V tej skrivnosti je s svojo smrtjo uničil našo smrt in nam s svojim vstajenjem obnovil življenje, saj iz strani Kristusa, na križu zaspalega, izvira čudovita skrivnost vse Cerkve“ (B 5).

JEZUS KRISTUS — VELIKI DUHOVNIK PO MELKIZEDE- KOVEM REDU

V pismu do Hebrejcev piše o tem sveti Pavel takole: „Vsak veliki duhovnik se jemlje izmed ljudi in se postavlja za ljudi v tem, kar se nanaša na Boga, da daruje dari in daritve za gre-

he... In nobeden si ne prisvaja te časti, ampak kliče ga Bog kakor Arona. Tako se tudi Kristus ni sam poveličal, da je postal veliki duhovnik, ampak kateri mu je rekel: 'Moj Sin si ti, danes sem te rodil'; kakor je tudi na drugem mestu rečeno: 'Ti si duhovnik vekomaj po redu Melkizedekovem...' Ko je dosegel, (to je, ko je bil po trpljenju poveličan), je postal za vse, ki so mu poslušni, začetnik večnega zveličanja, od Boga imenovan za velikega duhovnika po redu Melkizedekovem" (Hebr 5).

V splošni definiciji duhovnika navaja sveti Pavel štiri duhovniške lastnosti: božjo izvolitev, zastopstvo duhovnika v imenu ljudi, izmed katerih je vzet, njegovo službo, ki je v tem, kar se na-

naša na Boga in njegovo posebno udejstvovanje, ki je darovanje dari in daritev, to je nekrvavih in krvavih daritev.

Kristusov poklic za duhovnika nove zaveze vključuje dvoje božjih dejstev: njegovo božje sinovstvo in njegovo postavitev, ki jo je Bog izvršil s prisego: „Prisegel je Gospod in se ne bo kesal: 'Ti si duhovnik vekomaj po redu Melkizedekovem'“ (Hebr 7, 4 — ps. 109).

Kaj neki pomenijo besede: po redu Melkizedekovem? Kot poroča 1. Mojzesova knjiga (14) je bil Melkizedek kralj Salema, poznejšega Jeruzalema in obenem duhovnik najvišjega Boga. Ko se je Abraham vračal iz boja, v katerem je porazil štiri sovražne kralje, ki so bili opustošili Sodo-



Nova maša na Rakeku 2. julija 1972. Novomašnik France Baraga, jezuit
V ozadju g. Andrej Makovec

mo in odgnali v sužnost Lota in njegovo družino, mu je prššel kralj in duhovnik Melkizedek naproti, ga je blagoslovil in daroval v zahvalni daritvi kruh in vino, Abraham pa mu je dal desetino vojnega plena. Melkizedek je skrivnostna oseba, o katerem po besedah sv. Pavla sveto pismo ne poroča ne o njegovih prednikih ne o njegovi smrti. Njegovo ime pomeni: Kralj pravičnosti in kot kralj Salema je kralj miru. Kot tak je predpodoba Jezusa Kristusa, učlovečenega Sina božjega, ki je v resnici kralj pravičnosti in miru, brez začetka kot pravi Bog in brez konca v slavi svojega kraljestva in duhovništva. Melkizedekova daritev pa je prelepa predpodoba svete maše, v kateri se Kristus skrivnostno daruje pod podobama kruha in vina.

EDINSTVENOST KRISTUSOVEGA DUHOVNISTVA

Duhovništvo Jezusa Kristusa je izredno in edinstveno. Kakor je v stari zavezi le veliki duhovnik smel iti skozi dvore v presveto, kjer je bila skrinja zaveze, tako je Kristus po izvršeni pravni daritvi šel skozi nebesa pred božji prestol. Duhovniško dostojanstvo je v njem neminljivo, po volji nebeškega Očeta je in ostane duhovnik vekomaj. Ko je na križu samega sebe daroval za odrešenje sveta, je s tem presegel vse duhovnike stare zaveze in tudi

one iz poganstva. Vsi duhovniki, vzeti izmed ljudi, so bili podvrženi smrti, on pa ima po moči neminljivega življenja neminljivo duhovništvo. Umrl je enkrat na križu, po vstajenju in vnebohodu pa smrt nad njim nima več oblasti. V slavi Očetovi živi vekomaj in „more tistim, ki se po njem bližajo Bogu, tudi zveličanje vedno dajati, ker vedno živi, da prosi zanje“ (Hebr 7, 24). „On je svet in neomadeževan, ločen od grešnikov in višji od nebes, sedeč na desnici Očetovi. Njemu ni treba kakor velikim duhovnikom vsak dan poprej darovati za lastne grehe, potlej za grehe ljudstva. To je storil enkrat, ko je daroval samega sebe. Postava namreč za velike duhovnike postavlja ljudi, obdane s slabostjo, beseda prisega, ki je prišla za postavbo, po Sinu, vekomaj popolnega“ (Hebr 7, 26-28). S tem pa ni rečeno, da bi ne imel sočutja z našimi slabostmi, zakaj bil je enako z vsemi ljudmi skušan v vsem, razen v grehu. „Bližajmo se torej z zaupanjem prestolu milosti, da dosežemo usmiljenje in najdemo milost za pomoč o pravem času“ (Hebr 4, 15-16).

NAMEN IN POMEN KRISTUSOVEGA DUHOVNISTVA

Jezus Kristus, Sin božji, se je učlovečil zato, da kot duhovnik nove zaveze grešno človeštvo spravi z Bogom in nam s svojo

daritvijo zasluži božjo ljubezen in nadnaravno življenje. Od Adama dalje je nad človeškim rodom ležala krivda greha. Človek se je bil Bogu uprl, mu odrekel dolžno češčenje, sam pa za to krivdo iz lastnih moči ni mogel zadostiti. Vse človeške daritve, darovane v zavesti te krivde, niso mogle dati razžaljenemu božjemu veličastvu vrednega zadoščenja. To je mogel storiti le božji Sin, ki se je učlovečil, vzel nase vse grehe človeštva in je s svojo smrtjo na križu uničil naše dolžno pismo. Njegova daritev ima neskončno vrednost in je zadostila za grehe vsega sveta.

Ta način odrešilnega zadoščenja je bil po Bogu Očetu od vekomaj predviden in določen. S tem namenom in poklicem pride božji Sin na svet in ob svojem učlovečenju Očetu takole govori: „Daritve in žrtve nisi hotel, a telo si mi pripravil; žgalne daritve in daritve za grehe ti niso bile všeč. Tedaj sem rekel: ‘Glej, prihajam, da izvršim, o Bog, tvojo voljo.’“ (Hebr 10, 5-7). Njegovo telo je predmet njegove daritve in „z lastno krvjo je enkrat za vselej stopil v svetišče in pridobil večno odrešenje“ (Hebr 9, 12)). Njegova daritev je čista, sveta in brezmadežna in je kot taka edina Bogu všeč. Po njej se ljudje zveličujejo, po njej prejemajo vse milosti, po njej zadržujejo svoj mir, mir Gospodov.

KRISTUS — DUHOVNIK IN DARITEV

V skrivnosti svoje daritve je Kristus oboje: najvišji in večni duhovnik nove zaveze in obenem zadostilna daritev. Tako je bilo na križu, tako se ponavlja na skrivnosten, nekrvav način pri sveti maši, tako nadaljuje svoje duhovništvo v nebesih, ko pred Očetom prosi za nas. Nova zaveza je nujno tudi večna zaveza. Človeški rod se v celoti nikdar več ne bo mogel Bogu izneveriti, ker je Kristus, naš brat po mesu in krvi in naša glava v svojem skrivnostnem telesu, z večno ljubeznijo združen z Očetom. Posamezniki se lahko pregrešijo in izgubijo svoj mir z Bogom, ali v Kristusu ostaja vsem, tudi največjim grešnikom, možnost, da se spet vrnejo v Očetovo hišo in z Bogom spravijo.

V tem poslanstvu, kot Kristusu služabnik, govori duhovnik pri posvečenju keliha Gospodove besede: „To je kelih moje krvi, nove in večne zaveze, ki se za vas in za vse ljudi preliva v odpustčenje grehov.“

KRISTUS — NAŠ SREDNIK

Kot najvišji in večni duhovnik je Kristus tudi edini srednik med Bogom in ljudmi. Po njem nam prihajajo vse milosti od Boga; po njem sprejema Bog vse naše molitve in žrtve. Njegovih prošenj

za nas Bog nikdar ne zavrže. V svesti te tolažilne resnice Cerkev sklepa vse svoje prošnje: Po Kristusu, Gospodu našem. Sam Gospod Jezus nam kakor s prisego zagotavlja: „Resnično, resnično povem vam: Ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal“ (Jan 16, 24).

Za sklep naj bodo navedene lepe besede koncilске konstitucije o Cerkvi: „Vsakokrat, ko se na oltarju obhaja kalvarijska daritev, s katero je bilo darovano naše velikonočno Jagnje, Kristus, se izvršuje delo našega odrešitja“ (C 3).

„Duhovniki nove zaveze so v moči zakramenta svetega reda, v podobnosti s Kristusom, najvišjim in večnim duhovnikom, deležni naloge edinega srednika Kristusa. Svojo sveto službo opravljajo predvsem v evharističnem bogoslužju ali Gospodovi večerji; pri njej nastopajo v Kristusovi osebi in razglašajo njegovo skrivnost, pridružujejo molitve vernikov daritvi njihove Glave in edino daritev nove zaveze, namreč daritev Kristusa, ki je sam sebe enkrat za vselej daroval Očetu kot brezmadežno žrtev, v mašni daritvi do Gospodovega prihoda ponavzočujejo in naklanjajo“ (C 28).

„Verniki, s krstom včlanjeni v Cerkev, so s prerojenjem in z mažiljenjem s Svetim Duhom posvečeni za duhovno stavbo in za sveto duhovstvo, da bi z vsemi de-

janji krščanskega človeka darovali duhovne daritve in oznanjali mogočna dela njega, ki jih je iz teme poklical v svojo čudovito luč... Z neizbrisnim znamenjem so določeni za bogoslužje krščanske vere. Ko se udeležujejo evharistične daritve, ki je vir in višek krščanskega življenja, darujejo Bogu božjo žrtev in z njo sami sebe in tako, ne sicer enako, temveč vsak na drugačen način, izvršujejo svojo vlogo v liturgičnem opravilu tako z daritvijo kakor s svetim obhajilom“ (C 10, 11).

„Čeprav se splošno duhovstvo vernikov in službeno ali hierarhično duhovstvo med seboj razlikujeta po bistvu in ne samo po stopnji, sta vendarle naravnana drugo na drugega; kajti eno in drugo, vsako na svoj poseben način, je deležno edinega Kristusovega duhovništva. Službeni duhovnik namreč s sveto oblastjo, ki jo ima, oblikuje duhovniško ljudstvo in ga vodi, opravlja kot Kristusov namestnik evharistično daritev in jo v imenu vsega ljudstva daruje Bogu; verniki pa v moči svojega kraljevega duhovstva sodelujejo pri darovanju evharistije in to duhovstvo uveljavljajo v prejetanju zakramentov, v molitvi in zahvaljevanju, s pričevanjem svetega življenja, z zatajevanjem samega sebe in z dejavno ljubeznijo“ (C 10).

Alojzij Košmerlj

Kongres

„Cerkve v stiski“

Tudi letos je bil kongres „Cerkve v stiski“ v Königsteinu, ki je mestece blizu Frankfurta v Zah. Nemčiji. Bil je že 22. po številu in je trajal od 13. do 16. julija. Udeležilo se ga je okoli 300 zastopnikov iz 25 narodov.

Vsebina kongresa je bila: Verska svoboda za vsakega in za vse! Kongres je vodil kot druga leta pomožni škof iz Hildesheima dr. Kindermann. Udeležili so se ga med drugimi škof Platon Kornyljak, eksarh za ukrajinske katolike

v Nemčiji, slovaški škof Hnilica, beloruski škof vzh. obreda Sipovič in pomožni škof iz Paderborna dr. Nordhues; drugi nemški škofje so poslali svoje zastopnike kot tudi pravoslavni in evangeličani. Tudi zahodnonemška republika je bila zastopana po svojih predstavnikih.

Kongres je imel že ustaljeni dnevni red. Tudi letos je bila ekumenska pobožnost božje besede, ki so jo vodili katoliški, pravoslavni in evangeličanski duhovnik. Prav tako ura molitve, ki je morda ena najbolj pretresljivih točk, ko vsa cerkev skupno moli za narode, kjer je „Cerkev v stiski“. Med drugimi je bil tudi slovenski očenaš.

Med predavatelji so bili: prof. dr. Gustav Ermecke z univerze v Bochumu, ki je govoril: Kaj razume Cerkev pod versko svobodo? Predavatelj je svoje misli naslonil na zadnji koncil, ki je obširno o tem razpravljal, podal nekaj zgodovine in zaključil, da je verska svoboda naravna pravica vsakega človeka.

Dr. Klaus Kernig z univerze v Freiburgu je govoril o verski svobodi pri komunistih v teoriji in praksi. Friedrich Graf von Westfalen je razpravljal o verski svo-



bodi v svobodnem svetu. Referent je opozoril na zmote, ki se širijo v zapadnem svetu, pa govoril tudi o indiferentizmu in napačni strpnosti. Kongres je zaključil znani „Speckpater“ — p. Wenefried van Straaten.

Velik pomen pristne verske svobode

Kongres se je oprl na drugi vatikanski koncil, ki mnogo govori o verski svobodi. Verska svoboda sloni na vrednosti človekove osebe. Najdemo jo po vsem svetu, potrdila sta jo tudi Organizacija združenih narodov in svetovni zbor Cerkev kot človekovo pravico.

Ob zaključku je kongres povedal: „V komunističnih diktaturah največkrat razumejo versko svobodo le kot svobodo kulta, večkrat pa niti tega ne. Tudi praksa je mnogokrat različna“. Kot potrdilo svojega razpravljanja je kongres podal poročila iz posameznih držav. Širjenje vere in razpravljanje o verskih vprašanjih, kar sicer spada v pravico verske svobode, v teh državah ni skoraj nikjer dovoljeno.

Kongres je pa tudi trdno povedal, da ni verska svoboda ogrožena samo v komunističnih državah, temveč tudi v svobodnem zapadnem svetu, kjer predvsem gojijo neke vrste negativno svobodo, ki se izraža kot opozicija verskemu prepričanju večine. Te vrste negativna svoboda spravlja v nevarnost družbo in državo, poslu-

žujoč se pri tem množičnih obveščevalnih sredstev ter pouka na univerzah. Tako postane ta negativna svoboda grožnja pravi svobodi. Zato moramo zahtevati svobodo v pozitivnem pomenu, ki naj zaživi ob polni zavesti v javnosti. Za kristjane pa velja, naj še bolj kot dosedaj vrednotijo versko svobodo in povsod in vedno zanjo nastopajo.

Verski položaj v Jugoslaviji

Morda bo naše bralce še najbolj zanimalo poročilo o Jugoslaviji, kot ga je podal neki Nemec. Poudaril je, da sta pred letom dni bila v Jugoslaviji, kjer vlada komunizem, dva kongresa: mariološki in marijanski. Zastopniki hrvaške vlade in partijski funkcionarji so prišli kongres pozdravit. S tem je bila dosežena najvišja točka v olajšanih odnosih med Cerkvijo in državo. Olajšanje se je začelo okoli leta 1960 in je bilo potrjeno s protokolom junija 1966.

Ob koncu lanskega leta se je pamsikaj spremenilo in to na slabše. Decembra 1971 je imel Tito znani govor v Karadjordievem, kjer je obsodil hrvaški nacionalizem in ga označil kot izraz razrednega boja. Odstopiti so morali vodilni hrvaški komunisti, ki so zastopali milejšo politiko nasproti Cerkvi.

Tako tudi boj proti tako imenovanemu hrvaškemu nacionalizmu ni mogel iti mimo Cerkve. Pozabiti tudi ne smemo, da priza-

nesljivejša politika, kakor jo je vodilo hrvaško partijsko vodstvo proti veri in Cerkvi, še dolgo ni bila sprejeta po partijskih funkcionarjih, zlasti ne v nižjih in srednjih plasteh. Tako je nastala možnost, da bo boj proti hrvaškemu nacionalizmu zadel tudi hrvaške katoličane.

Ob koncu lanskega leta je beograjski list „Nin“ napadel zagrebskega nadškofa Kuharića zaradi nemirov na Hrvaškem. Zapisal je: „Sovražne skupine, ki so v Zagrebu, so našle veliko pomoč v najvišjem vrhu katoliške Cerkve v Jugoslaviji“. Časnikar se je skliceval na božični pastirski list zagrebskega cerkvenega voditelja, v katerem je bilo tudi povedano, da je „Jezus bil sin svojega naroda“ in je tako posvetil tudi ljubezen do domovine. Besede so bile iztrgane iz besedila in so tako dale osnovo piscu članka, ki je postavil nadškofa v vrsto nacionalnih nestrpnežev.

„Glas koncila“ je takoj zavrnil taka podtikanja. V komentarju istega lista je čutiti skrb, da bi se v sklepu antinacionalne borbe odnos med Cerkvijo in državo poslabšali. Komentar je svaril one, ki ženejo boj na ostrino, da ne bi pretirani nacionalizem nekaterih Hrvatov naložili tudi Cerkvi.

Se pripravlja novo preganjanje?

Glasovi proti veri in Cerkvi od tedaj niso več utihnili, temveč jih je vedno več. Bojeviti ateistični

krogi v partiji verujejo, da je prišel čas, da se konča liberalna politika zadnjih let nasproti Cerkvi. Taka težnja je razvidna iz napadalnih člankov v časopisju, v obnašanju partijskih odborov, pa tudi v posameznih akcijah države in policije.

Primeri preganjanj

Naj navedemo le nekatere: 18. februarja letos so policaji zasedli samostan Duvno v Hercegovini. Samostan pripada frančiškonom. Odnegli so vrsto rokopisov. 17. aprila so po uradnem ukazu preiskali stanovanje časnikarja, ki je uslužben pri „Glasu koncila“.

V maju je oblast na Reki obtožila časnikarko Rendićevo, da je pri „Glasu koncila“ sredi leta 1971 v priobčenem članku vodila „sovražno propagando“. V članku naj bi katoliška časnikarka napisala, da Hrvatska pripada zapadu in tako nima ničesar skupnega s Srbijo, ki spada na vzhod. Obenem z obtožbo je bila sodelavka katoliškega časopisa izključena iz službe nekega podjetja na Reki.

Še v januarju se je razvedelo, da je bil duhovnik v Baški vodi obsojen na 60 dni zapor, ker je širil neki koledar, v katerem je bila hrvaška zastava brez obvezne komunistične zvezde. Drugi katoliški koledar „Danica“ je bil prepovedan.

18. aprila letos je okrajno sodišče v bosanski Tuzli obsodilo frančiškana Bošnjakovića zaradi

posesti sovražne literature na tri leta ječe. Medtem se množe Cerkvi sovražni članki v časopisju in drugod. Vedno spet prihajajo do besede oni, ki niso soglašali s popustljivejšo politiko preteklih let. Dragan Kalinić je pri odboru jugoslovanske študentske zveze izjavil: „Rekel bi, da so podgane prišle iz svojih lukenj. Zbirajo se po cerkvah in od tam spet poskušajo svoje posle“.

Težave učiteljstva

Najnovejši razvoj je povzročil, da je na komunistični strani vedno manj pripravljenosti za dialog s Cerkvijo. S tem v zvezi je bilo spet zastavljeno vprašanje, ali morejo biti verni ljudje nastavljeni kot učitelji in prav tako ali morejo biti člani komunistične zveze. Na obojno vprašanje je sedaj odgovor negativen. To vznemirja zlasti učitelje, ker jih žene kot vzgojitelje v težke konflikte z lastno vestjo. Naravnost brutalno je bilo povedano: „Učiteljstva, ki ne uči naše ideologije, ne bomo plačevali“.

Razumeti moremo, da je partijska zaskrbljena zaradi narodnostnih nasprotnosti v Jugoslaviji. Ne moremo pa razumeti, da je bil ponovno napaden in žaljen nadškof Kuharić v časopisju. V postnem pastirskem pismu je obravnaval tudi narodnostno vprašanje in soudeležbo vernih jugoslovanskih državljanov. Med drugim je dejal: „Nikdar ne morejo verni

starši soglašati s tem, da bi bili njihovi otroci prisiljeni sprejeti v šoli brezboštvo kot življenjski nazor“.

Kot odgovor na te razumljive zahteve zagrebškega nadpastirja je sledila velika časnikarska gonja. Vendar — in to moremo pozitivno vrednotiti — očitki niso ostali brez odgovora na cerkveni strani. Katoliški tisk, duhovniki in ostali škofje so se postavili na stran napadenega nadškofa in izjavili svojo solidarnost z njim.

Kaj nam povedo ta in podobna dejstva? Ali je Cerkev v Jugoslaviji pred novim preganjanjem? Več izjav s partijske strani naj bi dalo razumeti, da najvišje partijsko vodstvo ne želi očitnega spopada s Cerkvijo. Še vedno imajo škofje in cerkveni tisk možnost za obrambo. Moramo pa trdno pibiti: Odnosi med Cerkvijo in državo so se poslabšali. Zaenkrat res še ni preganjanja, kot je bilo okrog leta 1950. Vendar so znamenja, ki kažejo na vihar. Upati pa smemo, da bodo pomirljive sile v partiji in državnem aparatu obdržale dosedanje stanje. Vsi pa so edini, tako pri Cerkvi kot pri partiji: povratek k boju bi imel usodne posledice za vse narode v Jugoslaviji, za katoličane in pravoslavne, za verne in ateiste.

Tako sodbo je izrekel tujec, ki pa razmere v Jugoslaviji dobro pozna.

Kat. Glas, 24. avgusta 72.

Pastoralne norme o skupni zakramentalni odvezi

Tridentinski cerkveni zbor je slovesno učil, da so za popolno odpuščanje grehov potrebni trije dejo kot sestavni deli zakramenta, namreč kesanje, spoved in zaščevanje, in da je duhovnikova odveza sodba ter da je po božjem pravu potrebno spovedati se vseh in posameznih smrtnih grehov in okoliščin, ki spremene vrsto grehov, ki se jih grešnik po vestnem izpraševanju vesti spominja

Številni krajevni ordinariji so z ene strani v skrbeh zaradi težav, ker njihovi verniki zaradi pomanjkanja duhovnikov v nekaterih krajih težko opravijo individualno spoved, z druge strani pa v skrbeh zaradi nekaterih zmotnih teorij, ki zadevajo nauk o zakramentu pokore, in zaradi rastočih teženj in nedovoljene prakse, da se daje zakramentalna odveza skupaj več vernikom, ki so se le na skupen način spovedali. Ti ordinariji so prosili sveti sedež, da bi krščanskemu ljudstvu priklical v spomin, v skladu z naravo zakramenta spovedi, potrebne pogoje za pravilno rabo tega zakramenta in izdal za sedanje razmere nekatere norme.

Ta kongregacija je ta vpraša-

nja pozorno pretehtala, upoštevala navodilo svete penitenciarije z dne 25. marca 1944 in izjavlja naslednje:

I

Trdno se je treba držati in v praksi porabljeni nauk tridentinskega zbora. Zavreči je treba navado, ki se je v novejšem času tu in tam pojavila in si drzne trditi, da je dolžnosti, spovedati se pri spovedi smrtnih grehov, da dobimo odvezo, mogoče zadošiti že s samo splošno, ali kakor pravijo, občestveno spovedjo. Zasebna spoved ni le božja zapoved, ki jo je razglasil tridentinski zbor, marveč tudi velika dobrina duš, ki jo te dobivajo, kakor kaže stoletna skušnja, iz individualne spovedi, če je prav opravljena in podeljena. Individualna in natančna spoved ter odveza sta edini redni način, po katerem se verniki spravijo z Bogom in s Cerkvijo, razen če fizična ali moralna nesposobnost opravičuje od take spovedi.

II

Lahko se namreč zgodi, da je zaradi posebnih okoliščin, ki vča-

sih nastanejo, dovoljeno ali cela potrebno dati odvezo večjemu številu spokornikov v skupni obliki brez prejšnje individualne spovedi.

To se lahko zgodi predvsem v smrtni nevarnosti in ni časa, da bi duhovnik ali duhovniki, čeprav so navzoči, spovedali vsakega posebej. V takem primeru ima vsak duhovnik pravico dati več osebam skupno odvezo, prej pa jih mora, če je čas, kratko opomniti, naj vsak obudi kesanje.

III

Izven smrtni nevarnosti pa je dovoljeno dati skupno zakramentalno odvezo večjemu številu vernikov, ki so se le splošno obtožili in bili opomnjeni, naj obudijo kesanje, kadar nastopi velika potreba, to se pravi, kadar zaradi velikega števila spovedancev ni dovolj spovednikov, da bi v primernem času vse posamič spovedali tako, da bi spovedanci zato morali brez svoje krivde ostati dolgo brez zakramentalne milosti ali brez svetega obhajila. To se lahko zgodi predvsem v misijonih, pa tudi drugod in pri skupinah oseb, kjer se pokaže potreba.

A to ni dovoljeno, kadar je mogoče dobiti spovednike, samo zaradi velikega števila spovedancev, kakor se zgodi ob kaki veliki slovesnosti ali na romanjih (prim. 59. stavek, ki ga je obso-

dil Inocencij XI. dne 2. marca 1679, Denz.-Sch. 2159).

IV

Krajevni ordinariji in duhovniki, kolikor nje zadeva, so v vesti dolžni paziti, da se število spovednikov ne zmanjša zato, ker nekateri duhovniki to vzvišeno službo (D 5, 13, § 30) zanemarljajo in se ukvarjajo s svetnimi opravki ali z drugimi, ne tako nujnimi duhovniškimi opravili, posebno če te morejo opraviti diakoni ali sposobni laiki.

V

Sodba o tem, ali obstajajo pogoji, o katerih je govor v št. III, in potem odločitev, kdaj je dovoljeno dati zakramentalno odvezo skupaj, je pridržana krajevniemu ordinariju, ki pa se mora prej posvetovati z drugimi člani škofске konference.

Razen v primerih, ki jih je določil ordinarij, če nastopi kaka druga velika potreba, da se da več osebam skupna zakramentalna odveza, mora duhovnik vsakokrat, kadar je mogoče vnaprej vprašati krajevnega ordinarija, da dovoljeno da tako odvezo. V nasprotnem primeru mora ordinarija čimprej obvestiti, da je bila potreba in da je dal odvezo.

VI

Kar zadeva vernike, da morejo biti deležni take skupne zakra-

mentalne odveze, se brezpogojno zahteva, da jo sprejmejo primer-
no pripravljeni, to je da se vsak
svojih grehov kesa in trdno skle-
ne, da se bo v dolžnem času spo-
vedal posamič smrtnih grehov, ki
se jih zdaj ne more. Na to dispo-
zicijo in te pogoje, ki so potrebni
za vreden prejem zakramenta, mo-
rajo duhovniki vernike opomniti.

VII

Tisti, ki so dobili odvezo smrt-
nih grehov s skupno odvezo, mo-
rajo opraviti privatno spoved,
preden prejmejo znova skupno
odvezo, razen če jih ovira upra-
vičen razlog. Brezpogojno pa so
dolžni, razen če jih ovira moral-
na nezmožnost, opraviti privatno
spoved v teku enega leta. Tudi
te veže namreč dolžnost, ki veže
vsakega kristjana, da se spove
vsaj enkrat na leto vseh svojih

smrtnih grehov, ki se jih še ni
privatno spovedal.

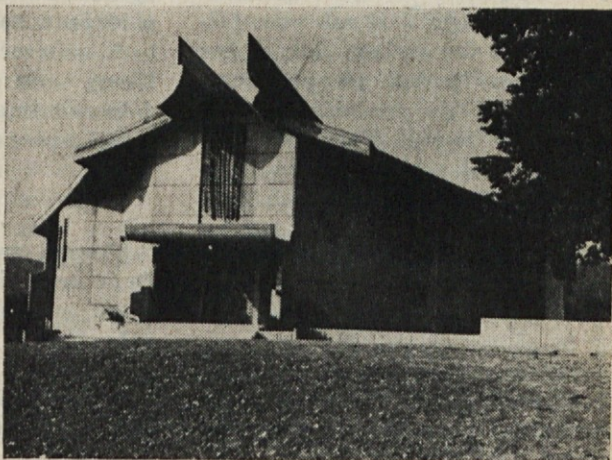
VIII

Duhovniki morajo vernike po-
učiti, da je prepovedano, da se
tisti, ki jih teži zavest smrtnega
greha, pa imajo na voljo spoved-
nika za zasebno spoved, name-
noma ali iz malomarnosti ogiba-
po dolžnosti opraviti individu-
alno spoved in čakajo na priliko,
ko bo dana skupna odveza.

IX

Da pa verniki morejo zadostiti
dolžnosti opraviti zasebno spo-
ved, je treba skrbeti, da bodo spo-
vedniki v cerkvah na voljo, ob
dnevih in urah, ki so za vernike

V raztresenih in oddaljenih
krajih, kamor more priti duhov-
nik le redkokdaj na leto, naj se



Nova
grosupeljska
cerkev

naredi tako, da duhovnik, kolikor je mogoče, vsakokrat spove skupino spovedancev, drugim pa, če so spolnjeni pogoji, omenjeni zgoraj pod št. III, podeli skupno zakramentalno odvezo, vendar tako, da bodo vsi verniki, če je mogoče, vsaj enkrat na leto mogli opraviti individualno spoved.

X

Vernike je treba skrbno poučiti, da so bogoslužna opravila in skupni spokorni obredi zelo dobra priprava za bolj koristno spoved grehov in za poboljšanje življenja. Paziti pa je treba, da se taka opravila in obredi ne zamjenjajo z zakramentalno spovedjo in odvezo.

Če med takimi opravili spokorniki opravijo individualno spoved, naj spovednik, na katerega se je spokornik obrnil, vsakemu posebej podeli odvezo. V primeru pa, ko je treba dati zakramentalno odvezo več osebam skupaj, naj se odveza podeli po posebnem obredu, ki ga predpiše kongregacija za bogočastje. Vendar je treba do objave tega novega obreda uporabljati zdaj predpisano besedilo zakramentalne odveze, seveda v množini. Ta obred mora pa biti popolnoma ločen od maše.

XI

Kdor je sedaj vernikom v pohujšanje, more sicer, če se resnično kesa in trdno sklene pohuj-

šanje popraviti, prejeti odvezo skupaj z drugimi, k obhajilu pa naj ne pristopi, dokler ni po sodbi spovednika, na katerega se mora čimprej osebno obrniti, pohujšanja popravil.

Kar zadeva odvezo pridržanih cenzur, se je treba držati predpisov veljavnega prava, čas za priziv pa se računa od bližnje individualne spovedi.

XII

Duhovniki naj si ne drznejo vernikom odsvetovati pogostno spoved ali spoved iz pobožnosti. Nasprotno, njene obilne sadove naj za krščansko življenje priporočajo (prim. okrožnico o skrivnostnem telesu, AAS 35 (1943), 235) in naj bodo vedno pripravljene za spovedovanje, kadarkoli verniki po pameti za spoved prosijo. Brezpogojno pa se je treba ogibati, da bi bila zasebna spoved pridržana samo za velike grehe; to bi namreč vernike oropalo velikega sadu spovedi in škodovalo dobremu imenu tistih, ki se posamič spovedujejo.

XIII

Skupne zakramentalne odveze, če se ne držimo zgoraj navedenih norm, moramo imeti za velike zlo-rabe. Teh se morajo pastirji skrbno varovati, zavedajoč se lastne odgovornosti, da skrbe za blagoduš in dostojanstvo zakramenta pokore.

Vatikanski radio o papežu Pavlu VI

Mons. Giovanni Benelli, namestnik Državnega tajništva svetega sedeža, je v začetku desetletnice papeževanja Pavla VI. imel razgovor z zastopnikom Vatikanskega radija, ki je ta razgovor oddajal letos, 1. julija. Slovenski prevod razgovora med zastopnikom Vatikanskega radija in namestnikom Vatikanskega državnega tajništva se glasi:

Gospod škof! Ker ste namestnik Državnega tajništva, ste najožji sodelavec svetega očeta. Ali bi mi hoteli najprej povedati, kako se papež počuti?

Papež se počuti prav dobro. Najboljši za vse viden dokaz za to je njegovo odlično zdravje, ki ga ima, četudi naporno dela. Star je 75 let. Vendar vsak dan toliko dela, da to presega človeške moči. Njegovo delo so: zasebni in javni sprejemi vedno številnejših skupin, važne zadeve, v katere se mora poglobljati in jih trezno premišljovati več tednov, več mesecev, včasih tudi več let papež osebno, ker sam odgovarja za njihovo rešitev. Tudi vsakdanja vprašanja in važne zadeve vladanja Cerkve, ki jih papež sam rešuje, mu nala-

gajo toliko različnega dela, ki ga zares izčrpa in telesno utruja.

Kakšni so po vaši sodbi vidiki, ki navdihujejo svetega očeta pri vladanju Cerkve?

Osnovni vidik, ki vodi in prešinja vse delovanje papeža Pavla VI., je predvsem dušnopastirski. Pavel VI. bo prišel v zgodovino zato, ker je izpeljal, končal in spravil v življenje II. vatikanski, odlično dušnopastirski koncil.

Njegova najvažnejša življenjska naloga je posvečena koncilu, ki naj prenovi cerkvene ustanove (strukture), jih prilagodi današnjim zahtevam in ohrani nedotakljiv zaklad svete vere na svetu, ki hoče živeti brez svetosti.

Doseči hoče tudi istočasno, da bi bil obraz Cerkve razumljiv današnjemu svetu, v katerem se mora učlovečiti. Prav zato, ker je njen obraz dušnopastirski, označuje papeževanje Pavla VI. izredna velikodušnost, ki je seveda združena s potrebno odločnostjo; z odločnostjo zato, da se ohrani poslanstvo nedotakljivo, ne da bi se ustavilo prizadevanje za zблиžanje. Odločnosti in istočasno previdnosti potrebuje pastir, ki je poklican,

da vodi svojo čredo v času obnove in preroditve.

Ta osnovni vidik izražajo ves njegov nauk in vsa njegova dela, ki so:

1. Zbornost, na kateri je papež zgradil kurijo in sestavil načrt za vladanje Cerkve. Vedno ožje sodelovanje med Apostolskim sedežem in krajevnimi Cerkvami je zahtevalo od rimske kurije, da se je sama na vso moč prizadevala

za prilagoditev in pri tem dosegla zelo velik uspeh.

2. Zedinjenje: Papež Pavel je začel dialog z vsemi. Jasno se zaveda, da je zedinjenje središče in zakrament edinosti. Delo za zedinjenje nadaljuje z veliko odkritosrčnostjo in tudi z veliko poštenostjo.

3. Spoštovanje do človeka: je nova krščanska človekoljubnost. Papež Pavel VI. hoče — kakor nobeden izmed njegovih prednikov, da bi Cerkev služila človeštvu. Rad bi, da bi postala Cerkev učiteljica človekoljubja. Hoče, da se vrže v globino vseh pobud za pravi napredek posameznega človeka in vse človeške skupnosti. Zato je papež izdal okrožnico „O delu za napredek narodov“ in „Ob osemdesetletnici“ (Leonove okrožnice o ureditvi človeške družbe in delavskega vprašanja). Zato je tudi podpiral boj proti nepismenosti, proti nalezljivim boleznim in proti lakoti. Zato je papež Pavel VI. ustanovil papeški odbor „Pravičnost in mir“ in papeški svet za človeški napredek „Eno srce“.

4. Mir: Papež Pavel VI. bo ostal v spominu ljudi kot papež miru, miru med narodi, ki ima podlago v pravičnosti. Sveti oče je sam izjavil, da je napredek novo ime za mir. Tako se imenuje napredek zato, ker zmanjšuje razdalje in neenakost med bogatimi in revnimi narodi.



Ali so se v tem času, ko ste vi, gospod naškof, namestnik Državne-
ga tajništva (junij 1967) kaj spre-
menili vidiki, ki ste jih že prej ome-
nili?

Ne morem reči, da so se spre-
menili, le bolj uporabni so postali.
Vzemimo za zgled zbornost.

En mesec pred razglasom okrož-
nice „Vladanju vesoljne Cerkve“,
ki je glavna listina obnove, ki jo
je papež izvršil v Rimski kuriji,
sem bil imenovan za namestnika.
To je storil zato, da bi bolj od-
govarjala časovnim potrebam in
koncilskim zahtevam, zlasti zahte-
vam skupnega delovanja papeža s
škofi. Od tedaj je to sodelovanje
stalno napredovalo. Napredek je
bil očitven, če gledamo nazaj, ko
so se začeli prvi koraki v izvaja-
nju listine „Vladanju vesoljne Cer-
kve“ in so dosegli popolno zma-
go. To pa ne pomeni, da se je
spremenil osnovni vidik, ki je bil
vedno in je še zdaj dušnopastirski
vidik v papeževanju Pavla VI.

Gospod nadškof, katere so po va-
ši sodbi največje skrbi svetega očeta
in največji predznaki upanja in
tolažbe, ki jih najde v življenju Cer-
kve in današnjega sveta?

To je zelo obširno vprašanje.
Skušal bom odgovoriti podrobno.
Eno največjih prizadevanj svete-
ga očeta je potrjevanje bratov v
veri. Prav v tem času, ko je dvom
prodril na vse kraje tudi v Cerkev,
je največja papeževa skrb, da po-
trjuje v veri, ohranja nedotakljiv

zaklad svete vere in ga varuje vsa-
ke ogroženosti. To je papež sam
izjavil na dan svetega Petra v
njegovi baziliki. Sicer pa tudi nje-
govi govori ob sredah jasno razo-
devajo to njegovo osnovno skrb.

Druga vélika skrb papeža Pav-
la VI. je edinost: kako naj se
izognemo, da bi previdnostna de-
centralizacija mogla ogrožati edi-
nost Cerkve in njeno povezanost.

Tretja skrb, kaj naj storimo, da
bodo novi, posebno mladi rodovi
razumeli Cerkev, da bo razumela
njeno poslanstvo današnja „teh-
nična“ družba? Kako pridobiti da-
nes naše ljudstvo, da se bo prav
udeleževalo vsega skupnega cer-
kvenega življenja?

Četrta skrb je bridkost družbe,
ki ji Cerkev služi, njena negoto-
vost, njena protislovja, njena na-
silja, njen globok nemir zaradi
iskanja novih poti.

Mons. Giovanni Benelli, na-
mestnik Državnega tajnika, je
bil rojen 1921 v Pistoji, Itali-
ja. Več let je bil na nunciatu-
ri v Parizu in zastopnik Sv. se-
deža pri UNESCO (za njim je
prevzel službo pri Organizaci-
ji Združenih narodov Slovene-
c msgr. Jože Žabkar, sedaj nad-
škof). Potem je bil msgr. Be-
nelli v eni izmed afriških dr-
žav. Pavel VI. ga je poklical v
državno tajništvo.

Vprašali ste tudi za predznamenja upaja. Teh je veliko. Omenil jih bom le nekaj. Ta predznamenja so: Duhovno bogastvo novih rodov, ki so tako iskreni, pristni in v nekem oziru tako zreli.

Važno predznamenje upanja je tudi močna vera večine duhovnikov, redovnikov in vernikov. Vse preveč smo pod vplivom grajevrednih, dvoumnih manifestacij, pozabljamo pa, da je večina zdrava in polna življenja.

Dobro znamenje je tudi bogoslužna obnova, ki je dosegla, da se vedno več vernikov udeležuje zakramentalnega življenja svete Cerkve. Zaradi omenjene bogoslužne obnove se bogastvo zakramentalnih milosti razliva danes na vso človeško družbo.

Treba je tudi govoriti o vedno večji zavesti odgovornosti v Cerkvi. Laiki so velika moč in poroštvo za prihodnost.

Važno predznamenje upanja je tudi vedno ožje in vedno bolj uspešno sodelovanje med krajevnimi Cerkvami in Rimom, med papežem in škofi. To je neposreden sad izvajanja koncila.

Slednjič se hočem še dotakniti vedno bolj živega, včasih še nedoločnega pričakovanja, ki je na vseh delih sveta zaradi poslanstva Cerkve. To pričakovanje je naraščajoče znamenje zanimanja v vseh krajih za duhovne zadeve.

Vendar moje prepričanje je, da ni bila morda prav ta naša, tako

nemirna in preizkušana Cerkve, še nikoli tako živa, polna življenja in močna, kakor je danes. Vsa je polna ognja, vsa vneta za misijonsko in socialno delo, za delo za mir, za raziskovanje bogoslovnih vprašanj, za nove ustanove in za napredek gibanja za zedinjenje vseh kristjanov.

Papež, ki ima večji in boljši pogled na vse zadeve kakor kdor koli, se tega veseli in se za to Bogu zahvaljuje.

Dovolite mi, gospod nadškof, še zadnje vprašanje, ki je morda krajše po svoji obliki, pa dolgo po vsebini: Kaj mislite, gospod nadškof, o govoricah, ki se širijo, da bo papež Pavel VI. odstopil?

Ne bom ponavljal zdaj različnih razlogov, zaradi katerih papež misli, da je njegova stroga dolžnost, da še ostane služabnik vseh služabnikov, ko bo spolnil 75 let.

Papež sam namreč ni dal nikomur povoda za misel, da bo odstopil, ko bo spolnil 75 let. Nasprotno! Izrecno je izjavil, da tega ne bo storil. Zato je zelo čudno, da se širijo te govorice. Kako naj to razlagamo? Ne vem. Vem le to, da ti glasovi niso imeli nikoli prav nobene podlage, še manj jo imajo zdaj, ko je o tem spregovoril papež sam.

Tako je nadškof Benelli odgovarjal na vprašanja zastopnika Vatikanskega radia 1. julija 1972.

Priredil Gregor Mali

Pater Leppich razlaga sv. pismo

Iz sv. evangelija po Janezu

1. okt. 8, 21-30. Kristus pozna smrtni učinek greha. Zato se je pustil pribiti na križ. In ti se ob pogledu na Križanega drzneš lepšati — „lakirati“ — lastne napake?
2. okt. 8, 31-40. Resnica je pogosto neprijetna, zato jo radi zamolčimo. Hočeš tudi ti postati — iz strahopetnosti — ubijalec resnice?
3. okt. 8, 41-47. Zakaj tudi mi ne oznanjamo resnice tako jasno, kot jo je Kristus? Zavedajmo se, da je Satan le oče laži, božji otroci pa smo v posesti vse resnice.
4. okt. 8, 48-59. Kadar kak narod izžene Kristusa, tedaj vstopi Satan, kakor v Rusijo ali Kitajsko itd. Gospod, ostani med nami!
5. okt. 9, 1-13. V tem primeru niso bili starši krivi otrokove slepote. Je pa milijone primerov, ko starši že ob rojstvu s svojimi strastmi okužijo lastne otroke. Misli na odgovornost do prihodnjih rodov! Bodo po tebi zdravi ali bolni?
6. okt. 9, 13-23. S čudežnim ozdravljenjem ni bil prekršen sobotni počitek, saj je Jezus gospod tudi sobote. Nedeljo skrunimo mi, kadar ta dan pozabljam o na Gospoda in posvetimo več časa športu, praznim zabavam, premalo pa molitvi, branju itd.
7. okt. 9, 24-34. In pahnili so ga ven... Mohamedanci izključijo iz naroda vsakogar, ki prestopi v krščanstvo. Od naših molitev je odvisno, da bi se mnogo mohamedancev kljub temu odločilo za ta junaški korak.
8. okt. 9, 35-41. Krivda nevere je toliko groznejša, kolikor več pаметi in talentov je kdo prejel od Boga. Morda kdo izmed atomskih znanstvenikov prav to noč potrebuje pomoč tvoje molitve.
9. okt. 10, 1-15. Molimo za tiste duhovnike, ki so pod pritiskom komunističnih groženj ali iz slabosti postali „najemniki“ in so se odpovedali Pastirju.
10. okt. 10, 16-21. Te besede so zadosti jasne. Tudi anglikanska, pravoslavna in protestantska Cerkev morajo priznati namest-

nika Dobrega Pastirja. Z molitvijo, z zgledom in z razumevanjem smo tudi mi odgovorni za njihovo združenje s katoliško Cerkvijo.

11. okt. 10, 22-39. Tudi v Nemčiji so hoteli položiti roko na Kristusa l. 1933. Ker je to zgodovinsko nemogoče, so vse sovraštvo do njega prenesli na njegove duhovnike. Še danes je potrebno, da molimo za tiste, ki so bili za to odgovorni — kakor tudi za vse podobne pojave v zadnjih desetletjih.
12. okt. 10, 40-42. Za nespametnega bi imeli tistega, ki bi ob studencu od žeje umrl. Še bolj nespametni smo mi, kadar nočemo prejemati vsega bogastva, ki nam ga Bog trosi po rokah Cerkve.
13. okt. 11, 1-16. Naša pokopališča niso žalne končne postaje, ampak obetajoče začetne postaje v večnost. Si tudi ti med tistimi, ki gredo na pokopališče samo 1. novembra?
14. okt. 11, 17-37. Kdor že nima več srca za solze sočutja, je v nevarnosti, da postane mrka človeška karikatura.
15. okt. 11, 38-44. Kako bi te pretreslo, če bi na kakem od naših pokopališč kako razpadajoče telo spet oživel. In kako nepremišljeno, skoraj z nezaupanjem, beremo o obujenju mrtvega Lazarja.
16. okt. 11, 45-56. Kristusovi preganjalci nehotе še bolj utrjujejo in širijo njegov nauk. Spomnimo se tega, kadar bi nas žalostila usoda preganjanih narodov.
17. okt. 12, 1-11. Majhne duše odstopijo Bogu samo drobni del svojega življenja. Nasprotno se mu velike duše popolnoma predajo. Velikodušnosti do Boga se na poseben način učimo pri duhovnih vajah — se jih po možnosti udeležujem?
18. okt. 12, 12-19. Tudi večina današnjih katoličanov spremlja Kristusa-Cerkev morda pri zunanjih slovesnostih, bojijo se pa zvestobe sredi vsakdanje suhote ali v trdoti preganjanja. Molimo za tiste, ki trpijo zaradi vere!
19. okt. 12, 20-26. Kdor zares ljubi Boga, mora biti pripravljen tudi na temno noč preizkušnje. Že sedaj prosimo moči, da v primeru preganjanja ne bi bili med izdajalci!
20. okt. 12, 27-33. Kdo morda čuti, da mu je Bog bliže v trpljenju, drugi pa ga lažje najde v zbranosti molka. A v vsakem pri-

meru se zahteva od človeka sodelovanje, da proži roko k Očetu — naj že bo kakršna koli njegova volja.

21. okt. 12, 34-36. Tudi kazen je lahko trenutek milosti, božje bližine. Grozno je, če človek sam odžene Boga, tedaj se skoraj gotovo vrže satanu v roke.
22. okt. 12, 37-43. Kdor išče bolj priznanje ljudi kakor čast božjo, je v nevarnosti, da počasi postavi sebe na mesto Boga.
23. okt. 12, 44-50. Evangelij je zadosti jasen; kdor pravi Bogu „NE“, ta sam sebe obsodi in lahkomišljeno zapravlja večnost.
24. okt. 13, 1-15. Ves svet kliče SOS — na pomoč — in išče ljudi, ki bi bili pripravljeni nesebično streči bratom. Pretresljivo majhno je število tistih, ki posnemajo Učitelja, kljub temu, da smo vsi povabljeni, da strežemo drug drugemu.
25. okt. 13, 16-20. V marsikaterem okolju gledajo čudno, če družina povabi duhovnika na obisk. Vzgajajmo sebe in otroke v ljubezni in gostoljubnosti do duhovnikov.
26. okt. 13, 21-30. Kdor je s srcem in dušo navezan na bogastvo, pride Satan vanj, kakor v Juda Iškarjota. Gospod, uniči v meni zadnjo sled lakomnosti in skoposti!
27. okt. 13, 31-35. Nova zapoved nove zaveze ne pomeni dvig življenjskega standarda, ampak rast v ljubezni. Kaj od tega dvojega ima pri tebi višjo ceno?
28. okt. 13, 36-28. Zgled Petrove zataje in pokore nam pomagaj k iskreni ponižnosti, h kesanju in k pogumnemu izpovedovanju Kristusa.
29. okt. 14, 1-11. Res, da to Janezovo poglavje ni recept za rešitev stanovanjskega vprašanja, verne bi pa morale utrditi v upanju na posmrtno srečo.
30. okt. 14, 12-24. Toliko časa porabimo za redno delo, za poklicno izpopolnitev, za osebna zanimanja. Vse to je potrebno. Pa kljub temu — koliko časa posvetimo za duhovno pomoč duhovno potrebnim?
31. okt. 14, 25-31. Poznaš fatimsko naročilo za dosego miru? Za mir, za spreobrnjenje Rusije, za ves svet moramo moliti in delati pokoro.

Iz sv. evangelija po Janezu

1. nov. 15, 1-7. Čutili bi se manj prazne in bolj srečne, če bi pogosteje prejemali Kristusovo telo in kri — On je to že naprej napovedal.
2. nov. 15, 9-17. Vsi svetniki in duše v vicah nam to potrjujejo: vstopnico v nebesa bodo dobili le tisti, ki ljubijo Kristusa v bratih.
3. nov. 15, 18-27. Bodi hvaležen, če moraš zaradi vere trpeti kako zasramovanje — tako se vedno bolj utrjujemo, če smo zadosti močni, slabiči pa v preizkušnji radi odpovedo.
4. nov. 16, 1-6. Molimo za vse preganjane in obsojene zaradi vere, da bi jim bile te besede v tolažbo.
5. nov. 16, 7-15. Mnogi se imajo že za opravičene, ker ne kradejo, ne ubijajo in ne prešestvujejo. A je njihov največji greh v tem, da praktično sploh ne verujejo v Kristusa. Samo milost Svetega Duha jih more privedi do zveličavnega spoznanja.
6. nov. 16, 16-22. Edini utemeljeni vzrok za krščansko žalost bi morala biti zavest, da današnji, v tla zagledani svet, ne pričakuje in noče pričakovati Kristusa.
7. nov. 16, 23-27. Ljubezen je zvezni vozle med Bogom in človekom. Ga zatrdimo vsak dan z molitvijo in z branjem sv. pisma?
8. nov. 16, 28-33. O, da bi s Kristusom zmagali svet! Morda je to veliko težje pod neonskimi lučmi XX. stoletja kakor v prvi dobi krščanstva.
9. nov. 17, 1-5. Koliko ljudi je zares prepričanih, da je ta naša zemlja samo most do Očeta, ki je v nebesih? In na mostu se ne smemo zadrževati, ker smo namenjeni naprej...
10. nov. 17, 6-13. Tudi ti si odgovoren za tiste, ki jih po božji volji srečuješ na cesti življenja. Pomagaj jim, da ne zgrešijo večnostnega cilja!
11. nov. 17, 14-19. Kristjani se ne bi smeli nikdar čutiti na svetu „kakor doma“. Če sta ti stanovanjski konfort in življenjski standard zameglila zavest „romarja“, potem nekaj ni v redu v tvojem krščanstvu.
12. nov. 17, 20-26. Pravo sožitje je možno le, kjer je iskrena ljubezen. Prosim odpuščanje, če smo koga žalili, ni le stara navada, ampak sveta dolžnost.
13. nov. 18, 1-9. Satan zahteva visoke honorarje za svoje delo: med korejsko vojno npr. 85 dolarjev za vsakega mrtvega. Pri Kristusu se je zadovoljil s suženjsko ceno 30 srebrnikov...

14. nov. 18, 10-11. Božjih pravic ne moremo uveljaviti z oboroženimi bataljoni in z atomskimi bombami, ampak z molitvijo in go-rečo vero.
15. nov. 18, 12-24. Bog ne zahteva od nas, da bi vsako krivico tiho prenašali. A tudi prepoveduje s silo ali z lažjo braniti svoje dobro ime.
16. nov. 18, 25-27. Izdajanje Kristusa se ne začne javno pred oblast-mi, ampak s skritimi zatajami v osebнем življenju.
17. nov. 18, 28-40. Če sodniki in državniki ravnaajo prezirljivo z res-nico in pravičo, kakor z neznankama, nas bo zadušila navi-dezna pravica do vsakršne krivice. Prosimo za tiste oblast-nike, ki imajo še zaupanje v moč resnice in pravice.
18. nov. 19, 1-11. Sovražniki Cerkve se ne borijo proti posameznikom, ampak proti živemu Bogu, drugo je potrebna vmesna stopnja.
19. nov. 19, 12-16 Zakaj obsojamo judovski narod, ko sami nešte-tokrat ubijamo Kristusa v trpečih bratih?
20. nov. 19, 17-24. Če bi se spomnili Kristusove smrti vselej, kadar delamo znamenje križa, bi ga verjetno delali z večjim spo-štovanjem.
21. nov. 19, 25-30. Toliko Marijinih slik smo že videli, s tolikimi žalostnimi materami smo se srečali — nam je to pomagalo do zbližanja s križanim Sinom?
22. nov. 19, 31-42. Kljub Kristusovi žalostni smrti — in celo prav zaradi nje — je krščanstvo vera veselja in optimizma.
23. nov. 20, 1-10. Namesto, da bi z vsemi modernimi sredstvi širili velikonočno blagovest, pustimo, da protiverski in nemoralni vpliv na vse načine preplavlja svet.
24. nov. 20, 11-18. Satana vselej vznemiri veselo velikonočno zvonje-nje, mnogim katoliškim turistom pa je zvonjenje postalo le prijetna zvočna kulisa za nekrščansko zabijanje velikonoč-nega oddiha.
25. nov. 20, 19-31. Smo kdaj pomislili, kakšnega pomena je za nas spoved in koliko dobrega smo že po njej prejeli? Zahvalimo se Bogu za ustanovitev tega zakramenta.
26. nov. 21, 1-14. Jezus pozna pomen telesne hrane. Težak odgovor bodo dajali tisti, ki uničujejo cele zaloge živil, zato da dvigajo cene, medtem ko milijoni umirajo od lakote.
27. nov. 21, 15-25. Kristjan ne bi smel poznati obupa. Saj ve, da ga povsod in vselej varuje božja roka.

(Konec na str. 622)

Argentina: misijonar

Mascardi - blažen?

L. 1974 bo minilo tristo let, odkar je umrl mučeniške smrti misijonar južnoameriških Indijancev Nikolaj Mascardi. Zato se vrši postopek za njegovo proglasitev za blaženega, to se pravi, da Cerkev prizna njegove junaške kreposti in mučeništvo ter ga proglasi za blaženega in svetnika. Njegov življenjepisec, jezuitski pater Niel, je trideset let po njegovi smrti l. 1705 poročal, da misijonarja Mascardi-ja častijo prav tisti, ki so ga bili mučili, in nujno prosijo, naj jim pošljejo druge misijonarje, da jim oznanjajo evangelij.

Na pobudo krajevne župnije Brezmadežnega spočetja in predstojnikov jezuitskega reda zbirajo prošnje raznih ustanov in posameznikov, da se prične postopek za proglasitev za blaženega imenovanega mučenca. Vrhu tega se dela za to, da prenesejo zemeliske ostanke misijonarja Mascardi-ja na obalo jezera Nahuel Huapi, kjer naj čakajo na cerkveno rzsodbo.

Kratka zgodovina. Pater Mascardi se je rodil 7. septembra 1624 v kraju Zarzana, blizu Genove v Italiji. On in sedem njegovih bra-

tov so postali duhovniki, dve sestri pa redovnici. Študiral je v Rimskem kolegiju (Colegium Romanum), ki ga je ustanovil sv. Ignacij Lojolski. Želja postati misijonar ga je privedla v misijon na čilenskem jugu l. 1650.

L. 1651 je jezuit Diego de Rosales prekoračil Kordiljeno in je bil prvi misijonar, ki je v jezerskem pasu oznanjal evangelij. L. 1652 je misijonar Mascardi prevzel misijon v Buena Esperanza de Araucania, kjer je osvobodil dvajset jetnikov od onstran Kordiljere, naučil se je njihovega jezika in jih je spreobrnil. L. 1655 sta oba misijonarja opozorila guvernerja in kraljevega namestnika na maščevanje od strani Indijancev nad španskim nastajajočimi naselji, če beli naseljenci ne bodo opustili grdega ravnanja z Indijanci, katere so nasilno preseljevali za težaška dela na svojih posestvih. Pokol posadk in požig španskih utrdb je bil za bele svari len opomin od strani Indijancev. Misijonar Mascardi je postal nasredovalec med štiridesetimi indijanskimi poglavarji v Neuquén in Río Negro. Kot ravnatelj kolegija

de Castro na otoku Chiloé je l. 1669 končno dobil od svojih predstojnikov dovoljenje, da ustanovi misijon ob jezeru Nahuel Huapi in je vrnil na njihove domove mnogo domačinov s te strani Kordiljere, katere so bili ugrabili Španci.

Okoli 3000 Indijancev se je naselilo ob jezeru Nahuel Huapi v jezuitski redukciji, ki jo je ustanovil misijonar Mascardi. Sam je računal, da je krstil 10.000 Indijancev in jih 5000 poučil v krščanski veri. Za povrstjo tri poletja je sam indijanski poglavar spremljal na konju patra Mascardija na njegovih misijskih potovanjih na skrajnem jugu. L. 1673 sta prišla do Magallanes-ove ožine in sta obhodila obrežja Limay, Río Negro in Atlantskega oceana. Na četrtem potovanju, 15. februarja l. 1674, je bil misijonar Mascardi mučen. Ko sta s spremljevalcem prišla do sedeminštiridesetega vzporednika ob reki Río Deseado, so ju poganski Indijanci na potu napadli, pobili so krščanskega indijanskega poglavarja Manqueanai in njegove spremstvo.

Življenjepisec Diego de Rosales takole opisuje smrt patra Mascardija: „Ko so divjaki umorili poglavarja in njegovo spremstvo, so navalili na misijonarja, ki je pokleknil na tla, prekrižal roke in daroval življenje, da bi se njegovi morilci spreobrnili. Tri puščice so pognali v njegova prsa in ga tolkli z jermení po glavi.“ Dvema

krščanskima Indijancema se je posrečilo uiti, eden izmed njiju je bil poglavarjev brat.

Prizor, ki prikazuje mučeništvo patra Mascardija, se hrani v glavni cerkvi v San Carlos de Bariloche.

Prošnja za beatifikacijo misijonarja Mascardija, poročila o uslišanjih in milostih na priprošnje mučeniškega misijonarja in denarne prispevke je treba pošiljati na naslov: Pbro. Pedro Pasino, Cura párroco de la Inmaculada Concepción, San Carlos de Bariloche, ali pa na naslov: Superior de la Compañía de Jesús, Bogotá, Capital Federal.

Na češkoslovaškem je spet huje

Vodstvo češkoslovaške komunistične stranke se vidno vznemirja zaradi naraščajoče vernosti v deželi. V eni izmed zadnjih števil „Nova Mysel“, ideološke revije osrednjega odbora komunistične stranke, se komunisti pritožujejo, da stalno raste število krstov, cerkvenih porok in pogrebov. Omenjena revija pravi, da je bilo l. 1966 v vsej Češkoslovaški 22% ljudi, ki so se redno udeleževali verskih vaj, danes jih je pa že na Češkem skoro 34%, na Slovaškem pa okoli 50%, ki se udeležujejo službe božje in raznih verskih manifestacij. Komunistični list iz tega izvaja, da je nujno potrebno pojačiti brezbožno propagando po vsej Češkoslovaški.



Slovo Karla Mauserja od mladine v Argentini

To je zadnje srečanje, ki ga imam z mladimi ljudmi. Vsa so bila lepa, vsa so nas povezala in nam spet dala nov občutek skupnosti. Nazarensko rad bi videl, da bi ta občutek ostal v vas, da bi kljub temu ali onemu razočaranju ostali v skupnosti. Naše narodno in kulturno življenje je samo v njej, kot drobeci se bomo zgubili.

Ko sem bil prvič pri vas, sem govoril o duhu. Čas prihaja, ko mnogi mladi ljudje žele zbežati obveznostim, ki nam jih duhovne vrednote nakladajo. Res je, da je mnogokrat težko tem obveznostim ostati zvest. Okrog nas se marsikdaj tudi duhovni svet podira, toliko mladih ljudi išče svoja pota, toliko ljudi tudi iz starejšega rodu je že naredilo križ čez vrednote v preteklosti.

Vse to, moji dragi mladi prijatelji, vendar ne spremeni ne duha ne duhovnih vrednot. Duhovni svet se zavoljo tega ni zožil, če se ožimo mi.

Vem, lažje je živeti v tem stoletju brez obveznosti do duhovnih vrednot in jemati iz življenja le tisto, kar godi. Lažje je iti na lep sprehod kot na kulturno prireditev, lažje je iti na navadno zabavo kakor vzeti v roke dobro knjigo, lažje je razlagati svoje križe kakor križe drugih poslušati, lažje je kritizirati napake drugih kakor se svojih zavedati.

Moč, delati tisto, kar je težje, nam daje le duh, občutek, da so večnostne vrednote tiste, kar naše vsakdanje življenje dvigajo višje in višje, nam daje le ta božja iskra v nas. Saj bodo borbe ostale, ostale mnoge težave, toda zavest, da se trgamo iz hladu golih materialnih kalkulacij, more mlademu človeku odpreti vsa tista obzorja, po katerih mlada duša hrepeni.

Prav to je bistvo lepe mladosti: hrepeneti po širini, ki nima mej, odpreti vsa vrata, ki zapirajo skrivnosti, odmakniti vse zastore, ki zastirajo pogled mladim očem. To hrepenenje je pojilo in poji človeški rod in vsako, še tako majhno skupnost.

Ne dajte, dragi prijatelji, da bi ožilo to širino razočaranje nad ljudmi, od katerih pričakujete čudežev. Ne dajte, da bi ga ožila komodnost tistih, ki za duha nimajo več smisla. Najtežje mi je videti mladega človeka, ki bi mogel še toliko storiti, pa mu zmanjka sile sredi najlepšega časa. Mlad človek ne sme nikdar obstati, mlad človek mora vedno hoditi. Pridejo porazi, za porazi vedno tudi zmage, pridejo padci, za padci vedno vstajenje — vse dotlej, dokler se oklepa duha, dokler v večnost hodi po nauke za čas.

V večnost hoditi po nauke za čas. Ne pozabite te misli. Čas sam vam tolikokrat ne bo mogel odgovoriti, v večnosti boste odgovor vedno našli. Presajanje večnosti v čas je vaša naloga, naloga mladega rodu. Tu je duh doma, iz tega doma hodimo, da bi svet napravili boljši in svetlejši.

Dnevi mojega bivanja med vami potekajo. Spet bodo silne daljave med nami, toda prav duh je tisti, ki nas lahko veže, ki tisoče milj zmanjša na ped dolgo pot.



Beli cvet,
cvet s planin,
vsako jutro
me vabi,
droben, čist,
bel spomin,
ki ga srce
ne pozabi.

Po tej poti bom marsikdaj hodil do vas, taista srečavanja bodo, kakor so bila ta, zakaj, ko duh govori duhu, je govorica vedno jasna in razločna.

Ohranimo duha zase in za skupnost in s to željo vam voščim za leta pred vami, ki čakajo, da vržete vanje seme svojih upov.

Daj Bog, da bi bogato obrodilo!

Karel Mauser

mladinska pošta

Boli me podlost

Bilo je nepopravljivo. Mlad fant je v središču mesta z avtom podri neko gospo, nato lovil smer, globlje potisnil vplinjač in s pospešeno hitrostjo ušel. Bila sem komaj pet metrov od nesreče. Okrvavljeni in nezavestni gospe so, takoj pomagali in jo s prvim avtom odpeljali v bolnišnico. Morda ni bilo hudega, morda je umrla... Pri tem me je najbolj zbolela fantova podlost ali strahopetnost ali neodgovornost ali ne vem, kako bi to imenovala. Nihče si ni zapomnil številke njegovega avtomobila. Zginila je sled za krivcem. Vidiš hudobijo in si brez moči, da bi uveljavil pravico. Razumete? To me boli.

Razumem te. Vsaka podlost, vsaka hudobijo nas boli, če resnično čutimo s človeškim rodom. A ne pozabi le, da isto škodo povzroča skrita kot javna hudobija.

Širiti plemenitost, pogum, krščansko odgovornost je edini način, da manjšamo zlo med nami.

Še to, fantova strahopetnost je bila morda posledica trenutne zmede. Se ti ne zdi, da bi tudi on morda potreboval pomoči? Moli za oba, za žrtev in za strahopetnega krivca, da ne podleže za vedno svoji krivdi.

Juan, Greta in jaz

Po zimskih počitnicah smo se vsi trije spremenili: Juan, Greta in jaz, 18-letna študentka. Juan in Greta sta dalj časa več kot samo prijatelja. Med zimskimi počitnicami sta se pošteno sprla. Juan je bil preveč „zahteven“, podobno kot je v zadnji „Mladinski pošti“ pisala o vsiljivem fantu neka dekle. Za Greto je bilo nevarno, da bi postala mati, če se ne bi zadnji trenutek odločno uprla vsiljivcu. Ona je hčerka nemških staršev, katoličanka in po vzgo-

ji sva si precej sorodni ter iskreni prijateljici. A vse to ji ne bi pomagalo, če ne bi bila pri zadnji fantovi zahtevi zadosti odločna in ga za zmeraj pustila. Sedaj ona duševno trpi. Tudi meni so se ob tem odprle oči za marsikaj, kar prej nisem niti slutila. Na hitro sem bila pri-morana dozoreti. Kako naj pomagam Greti in sebi?

Vsak mora pretrpeti svojo krizo, a more zmagati le, če je oprt na božjo pomoč. Moli in pazi na družbo, v katero zahajaš, ter svetuj podobno tudi Greti. V ostalem se drži tega, kar sem napisal v odgovor dekletu, ki je vprašala o podobni težavi v zadnji „Mladinski pošti“. O tem, kako se moraš upreti fantovim nemoralnim zahtevam, je bilo v zadnjih številkah DŽ precej napisanega (poglej tudi o predzakonskih spolnih odnosih med fanti in dekleti). Vzemim, beri in živi v skladu s temi spoznanji. Srečno!

Tudi mladi smo krivi...

Kakšni zakladi so skriti v srcih starih ljudi! Koliko je v njih življenjske izkušnje in srčne dobrote. Bog ve, zakaj letamo mimo njih in nimamo časa, da bi se z njimi pogovarjali ali vsaj poslušali njihovo pripovedovanje. Mislim, da smo precej tudi mladi krivi, če nastane prepad med generacijami. Imam prav?

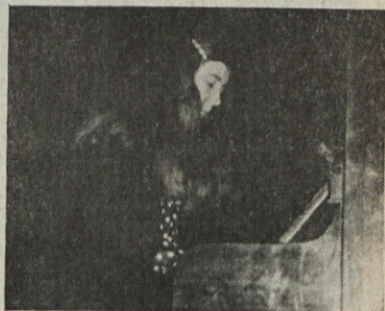
Seveda imaš prav. Mladi se ne zavedate, da bomo stari pomrli prej, kot misliti, in da vas bo potem stalo razbrati resnico o preteklosti, ki bi

jo zdaj lahko slišali, če bi le hoteli vprašati. Življenjska skušnja odraslega človeka je zaklad, ki leže z njim v grob in ki ga rešijo le tisti, ki znajo vprašati in poslušati. Mordrost ne pride samo iz knjig, ampak se prenaša iz roda v rod preko oseb in skušenj. Prični s starši, če jih še imaš, poizvej o njihovih prednikih, o skušnjah, o mnenju tu in tam, o tem in onem. Potem razširite svojo radovednost na ljudi starejše generacije, ki jih cenite. Ne odlašajte in bodite prepričani, da bo vsak rad dal mladim od svoje skušnje, če bo videl, da vas njihovo mnenje resnično zanima.

Pevsko-glasbeni festival

Bil je lep, kot malokdaj. Nad 70 deklet in fantov je nastopilo v soboto, 26. avgusta, v Slovenski hiši v Buenos Airesu.

Nastopila je mladina iz vseh kra-



Ana Marija Klanjšček,
predsednico Slovenske dekliske
organizacije, pri klavirju

jev Velikega Buenos Airesa: iz Capitala in Castelarja, iz Carapachaya in Adrogueja, iz Ramos Mejie in San Justa, iz San Martina in Slov. vasi.

Fotografije vseh nastopajočih in seveda tudi posameznih skupin bomo prinesli v naslednjih številkah naše revije.

Želimo le, da bi s pevsko-glasbenimi festivali nadaljevali, da bi še dolga desetletja na južni polobli donela slovenska pesem in pričala, da tu živi slovenski rod.



Pavel Fajdiga, predsednik Slovenske fantovske zveze, govori pred festivalom

Da se boš lažje spovedal. Po spovedi:

1. Če moreš, zmoli čimprej, kar ti je spovednik naročil zmoliti ali opraviti za pokoro.
2. Zahvali se Bogu, da ti je dal čas in milost za dobro spoved.
3. Obnovi še enkrat trden sklep in premisli, v čem se boš popoljšal.
4. Premisli, kar ti je spovednik povedal.
5. K obhajilu greš lahko, tudi če še nisi opravil pokore.
6. Po spovedi bodi miren, če si se grehov iskreno kesal in spovedal, tudi če ne bi čutil posebne tolažbe ali če te spovednikove besede niso zadovoljile — to nič ne zmanjša vrednost spovedi.
7. Če si pozabil povedati kak greh, ni treba, da bi šel takoj spet k spovedi, ostani miren, vmes greš lahko k obhajilu in pozabljeni greh poveš pri prvi spovedi.
8. Tako, kakor ti od spovednika pričakuješ, da bo molčal, enako tudi sam brez potrebe ne govori o tem, kar ti je spovednik povedal, ker je samo zate, osebno.
9. Po vsaki dobro opravljeni spovedi imaš pravico biti mirno vesel in dolžnost biti pogumen za lepo življenje.

ker
te ljubim



**Življenje piše
najganljivejše zgodbe,
samo treba jih je
znati brati**

Nedolžno prijateljstvo

„Kako hitro sem se navadila, da ga tikam,“ se je čudila ona. Ni imela časa za presenečenje, zdelo se ji je, da mu mora nekaj povedati.

„Že ko sva se spoznala, sem čutila, da ne morem biti indiferentna do tebe. Vendar ti, Karel, si poročen in moraš vedeti, da med nama ne more biti drugega, kakor samo prijateljstvo.“

„Se razume, Julka, samo prijateljstvo. Ti me razumeš in ta zavest mi bo lajšala življenje in pomagala nositi grenko razočaranje. Samo prijatelja bova ostala in to ni nič slabega.“

Njeno srce je veselo utripalo. To je bila vesela zavest, da je nekom pomembna in da deleži njegovo usodo. Ni vedela, morala bi vedeti, kako nevarna postanejo taka prijateljstva, kako lahko privedejo do te snega zaupanja; kako hitro se tako preprosto prijateljstvo spremeni v čustvo telesne privlačnosti, ko dotik ali božanje roke preide do objema ali prvega poljuba.

Nekaj dni kasneje se je Julka zavedla, da je svoje življenje navezala na Karlovo. Bilo je res; bila je resnica grenka in sladka obnem. Med njima je bila Ana, Karlova žena.

Vendar, če se onadva ne ljubita, če je njuno sožitje le veriga za-

losti in razočaranja? Karel je bil mlad, imel je idealno starost za dekle, ki ga je ljubilo. In ona ga je ljubila celo v njegovih slabostih, katere imamo vsi.

Julkina mama je imela že nekaj časa zaskrbljen obraz.

„Kje si bila toliko časa, Julka? Prosim, ne reci mi, da si bila na obisku pri Marjetki, ker vem, da ni res.“

Prišlo je do prepira, dolgega in grenkega, polnega očitkov in tarnanja. Ti prepiri so se ponavljali do dneva, ko je Julkina mama žalostna in jezna vzkliknila:

„Že vem, kdo je tisti podlež, ki te je popolnoma zmešal in ki s tabo vara svojo ženo. Prosim te, Julka, bodi pametna. Ne vidiš, da drviš v prepad? Izkoriščati te hoče. Ko bo dosegel, kar bo hotel, te bo zapustil.“

„Karel tega ne bo nikoli storil,“ je strastno vzkliknila Julka. „Karel ni tak človek.“

„Tudi če bi bilo res, kar ti trdiš,“ je nadaljevala mama, „te ne more poročiti, ker bi prešuštvoval.“

„Ah ne, saj se lahko loči...“

„Ločitev vendar ne razveže zakona. Zapomni si, da bi se poročila s človekom, ki je zapustil svojo prvo ženo. Tudi Cerkev ne prizna ločitve zakona in to je najvažnejše.“

„Mama, pusti vendar tvoja starokopitna načela, vsaj zdaj, ko gre za mojo srečo.“

„Prav zato, ker gre za tvojo srečo, tebi v dobro, ti povem.“

„Nikar ne skrbi; da boš vedela, Karel je že zaprosil za ločitev. Prihodnji teden bo rabsodba.“

Prišel je dan rabsodbe. Sodnik je bil resen mož z dolgoletno izkušnjo in vedno je skušal rešiti, kar je bilo mogoče. Tudi v tem primeru je najprej resno govoril s Karlom in njegovo ženo Ano. Resno in skrbno je preštudiral njun primer in sedaj se je trudil, da bi ju pripravil do mirnega razmišljanja. Končno so se sporazumeli, da naredo premirje in podaljšajo čas za resen premislek.

Ko je Karel videl ganjenost svoje mlade žene, ki mu je s solznimi očmi obljubljal, da bo bolj razumevajoča, se je ustrašil, do kam je privedel svoj zakon.

„Tudi jaz sem imel zelo malo razumevanja,“ je priznal s tihim glasom. Obrnil se je k sodniku in odločno rekel:

„Zdi se mi, da morava res začeti znova.“ Ana je jokajoče pritrdila. Tokrat sta se spravila.

— — — — —

Karel in Ana sta skupaj odšla v malo kavarno nasproti sodišča. Čutila sta tako kakor v tistih lepih časih, ko sta se spoznala, ko je bila njuna ljubezen še pristna, taka, kot je bila, še predno sta se prepustila neomejeni strasti, ki je izpraznila njuni srci. Ko sta se poročila, sta se znašla s praznimi srci, ničesar si nista imela podariti: Ampak sedaj...

„Sedaj bo kakor nekoč, kajne Karel?“

„Da, Ana, vse je minilo, kakor neprijetne sanje, kakor bolezen, ki je bila skoro smrtna. Hvala Bogu, preživela sva.“

V tistem trenutku je Karel zagledal uro, ki je visela na steni in se je prestrašen zdrznil.

„Kaj se je zgodilo, Karel?“

„Nič, draga, prosim te, počakaj trenutek, takoj se vrnem.“

Vstal je in odšel k telefonu v notranjosti kavarne. Spustil je novec v aparat, zavrtel številke in čakal.

„Halo, kdo govori?“

„Karel.“

„Halo, vendar, kako težko sem čakala,“ je slišal Julkin glas. „Je vse urejeno?“

„Da vse je v redu,“ je odgovoril s hripavim glasom. „Julka, povedati ti moram... vedeti moraš... prosim te, razumi me... midva nikoli ne bi mogla... in ti si še mlada... vse življenje imaš še pred sabo... vendar jaz ne morem, jaz bom ostal... ti lahko ostaneš v isti službi... jaz bom prosil za premestitev v notranjost dežele...“

„Ampak kaj je,“ je vzkliknila ona in Karlu se je zdelo, da vidi dvoje velikih oči, široko odprtih v začudenju.

„Julka, poslušaj, prosim te. Tako je boljše, edino tako je prav. Jaz sem se spravil s svojo ženo... ostal bom z Ano. Tudi zate je tako bolj prav.“

„A tako, nesramnež, podlež...“

Jok je udušil njen glas.

„Ampak, Julka, razumi, prosim te. Res je, prav imaš, ampak sedaj...“

„Sedaj, sedaj!“ je zakričala in s treskom odložila slušalko.

Karel si je obrisal pot s čela in žalostno zmajal z glavo. „Da, Julka ima prav. Bil sem podlež, vendar ne morem ravnati drugače, ker nočem biti podlež vse življenje.“

Obrnil se je in z zaskrbljenim obrazom odšel k mizi, kjer ga je čakala Ana.

„Še kaj želiš, draga?“ je vprašal. Njegov glas je bil zopet odločen in miren.

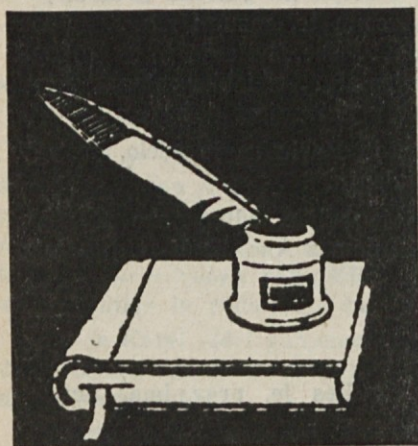
Julka je živela vsa zmedena. Več mesecev je potrebovala, da je prebolela grenko razočaranje. Še več časa, da je sama pri sebi priznala, da je Karel ravnal prav, da se je vrnil k ženi, da je bilo njuno zaupno razumevanje napačno. Nobena ženska nima poslanstva in tudi ne pravice dati prijateljstvo moškemu z namenom, da bi mu nadomestila razočaranje in polom v zakonu. To nadomestilo se zelo lahko spremeni v preveliko zbližanje, ki se ne da voditi po božji volji, ampak po strasteh, ki slepijo človeka in ga vodijo daleč od pravih načel in pristnih vrednot.

Prelom s Karlom je bil boleč, vendar pravilen. Rešitev za Julko je prišla v zadnjem trenutku.

Očividno so bile vse tri osebe te zgodbe zelo blizu padca. Rešili so se, vendar jih je veliko, ki padejo za vedno, čeprav je bil začetek njihovega padca samo nedolžno prijateljstvo.

(Bo še)

Otto Goldman - Priredila M. Mt.



DEKLETA IN FANTJE!

V prihodnjem letniku, ko bo naša revija obhajala 40. letni jubilej, bomo pričeli z Vašimi dopisi.

V DRUŽINI

DESET ZAPOVEDI ZA SLABO VZGOJO OTROK

Vzgoja otrok je danes vprašanje, ki resno skrbi zelo široke kroge ljudi in sicer ne zaradi tega, ker je zavest resnosti vzgoje prodrla na široko, temveč ker se po sledice slabe vzgoje kažejo v obupnem naraščanju podivjanosti med mladino.

V Ameriki ima zlasti policija, ki se bavi z mladoletnimi zločinci, že daljšo in temeljito izkušnjo o tem, kaj privede mladostnike na slaba življenjska pota. Na podlagi teh izkušenj je sestavila deset zapovedi, po katerih naj se ravna tisti, ki želi iz svojega otroka napraviti zločinca ali vsaj lumpa. Zapovedi se glasijo:

1. Začnite takoj v prvih letih dajati otroku vse, kar si želi in zahteva! Ko bo odrasel, bo mislil, da je svet dolžan, da ga vzdržuje.

2. Ako se nauči grdih besed, se mu smejte! Tako bo postal ponosen na svoje početje. Dobil bo tudi pogum, da bo rabil vedno grše izraze.

3. Ne vzgajajte ga versko! Počakajte, da se bo sam odločil, ko bo imel 21 let, ali naj veruje ali ne!

4. Ne učite ga, da je med dobrim in slabim sploh kaka razlika! To pa zato, da ne bo imel nikoli zavesti, da je kriv. Ako ga bodo pozneje zaprli, ker je ukradel avto ali kaj podobnega, bo mislil, da mu družba ni naklonjena in da ga preganja.

5. Vedno poberite s tal vse stvari, katere pusti na tleh! Naredite vi to, kar bi moral napraviti on.

6. Dovolite mu, da bere vse, kar mu pride pod roke!

7. Prepirajte se pogosto ob navzočnosti otrok!

8. Dajte otroku denarja, kolikor ga hoče! Ne dovolite mu pa, da ga sam zasluži! Čemu bi mu oteževali življenje?

9. Ustrezite vsaki njegovi želji glede jedi, pijače in udobja! Tako mu boste prihranili občutek ponižanja.

10. Dajte mu potuho pred učiteljem, duhovnikom in predstojniki!

Ako se boste držali teh navodil, bo učinek gotov: vaš otrok bo postal divjak. Marsikatera teh zapovedi velja tudi za naše razmere. Prevelika ljubezen zaslepi mnoge očete in matere, da otroka razvadijo, da mu vse dovolijo, medtem ko bi ga morali že zgodaj privaditi k premagovanju težav. Z razvajanjem dosežejo nasprotno, kar želijo. Nameravali so vzgojiti poštenega in srečnega člana človeške družbe, vzgojili pa so lenuha, hudobneža in seveda nesrečneža.

Izpraševanje vesti: O ljubezni do bližnjega

1. Kaj *vidiš* v bližnjih? Samo skupaj bolj ali manj pravilno urejenih kosti in mišic in potez — če je to prijetno za oči ali ne? Ali pa gledaš v telesu tudi dušo — od Boga in za Boga ustvarjeno? Ljubiš bližnjevo notranjost, ker sta ti in on, z dušo in telesom ustvarjena za večnost?
2. Je tvoja ljubezen do bližnjega *vesoljna*? Ljubiš vse brez izjeme? Jezus je pobijal farizejsko načelo: „Ljubi prijatelja in sovraži sovražnika.“ (Mt 5, 43). Imaš sovražnike? Po svoji krivdi ali po krivdi drugih? Jih izključuješ iz svoje ljubezni? Jim odrekaš odpustanje in spravo?
3. Živiš to preprosto, a vzvišeno pravilo krščanske ljubezni: „*Nikomur ne stori nič hudega; delaj vsem ljudem dobro.*“? Si začel koga manj ceniti zaradi ne utemeljenih predsodkov ali prehitrih sodb? Si komu zmanjšal dobro ime z obrekovanjem ali opravljanjem ali iz nepremišljenosti? Si komu škodoval s slabim zgledom?
4. Si *delal dobro*? Moliš za vse tiste, ki si jih kdaj v življenju poznal? Skušaj braniti in opravičevati druge, kadar je mogoče? Jim z iskreno besedo kažeš pravo pot? Jih podpiraš z dobrim zgledom? Delaš telesna dela usmiljenja? Sodeluješ pri dobronamernosti?
5. Si *apostol*? Da, vsi smo po krstu in birmi povabljeni, da z vsem svojim življenjem pomagamo pri širjenju Kristusovega nauka. To je lepa in častna dolžnost vsakega kristjana. V svojem okolju pričuješ z besedo in z zgledom za Kristusa?

NAŠI PROBLEMI

Naučimo se živeti

Kaj bi morali starši narediti, da bi dohajali čas in s tem otroke, ki tako hitro odrasčajo? V zadnjih desetih ali petnajstih letih so se neasfaltirana predmestja spremenila v prava mesta. Velemestni način življenja je prestopil obrobni mestni pas. Bojim se, da bi mi starejši živeli v brezskrbni varnosti pred „mestom“, otroci pa imajo odprte oči in ušesa za vse, kar jim nudi predmestje — veren posnetek velemesta. Hvala za napotke!

Imam vtis, da preveč razločujete med „mirnim“ in „dobrim“ predmestjem in „hudobnim“ velemestom. Vsi, posebno pa še otroci, živimo sredi „sveta“, ki je predstavljal že v svetopisemskih časih podobne nevarnosti kot današnja velemesta in njihova predmestja. Kristjan je bil, je in bo vedno v nevarnosti in tudi v nasprotju s svetom in je zato najboljše, da se s tem dejstvom sprijaznite in navadite nanj tudi svoje otroke.

Če otrok ne bo od malega slišal, da „ne sme vsega“, da „naša družina noče posnemati“, da „kot kristjan ne bo posnemal“ vsega, kar vi-

di, mu bo kasneje težko prepovedovati obnašanje, mišljenje in delovanje, ki ga bo opazil krog sebe.

Zavedajte se, da smo kristjani vedno — celo v „krščanskih deželah“ — manjšina in da bomo morda še bolj postali manjšina, kot smo danes, da smo tudi Slovenci povsod manjšina in da se moramo naučiti živeti po svojem prepričanju, po vesti, iz lastnih korenin, samozavestni in ponosni (čeprav nikdar napuhnjeni in prevzetni), če hočemo ohraniti svoje vrednote in svoj obstoj.

Stvari so zelo preproste: ali popustimo privlačnosti sveta, ali pa živimo kot osebe samostojno — a prav to je vedno težko in ne malokdaj junaško.

Zgled staršev in TV

Kar sem slutila o usodi televizijskega aparata, se je sedaj zgodilo. Prekrit z domačo vezeno stoji nem in teman na svojem mestu. Gledamo od časa do časa kak originalen program, sedaj npr. opere iz gledališča Colón, ali novice ipd. A skrbi me pa to vprašanje: sedaj ko otroke ne zanima več TV kot taka, kot privlačna novost, jih pa zani-

majo tisti programi, ki niso zanje ravno najbolj primerni. Tu se začne težka vzgoja srca in volje. Kako naj si pomagam?

Zakaj ni primerno, da bi gledali otroci nekatere programe? Zaradi tega, ker kažejo življenje v luči nasilja, razbrzdanosti, breznačnosti, skratka, ker je nauk teh programov v opreki s Kristusovim naukom. To bodo razumeli tudi otroci, če bodo videli, da se tistih pravil držite tudi vi, starši. Ne poznam druge poti.

Kar tako . . . brez podpisa

„Družinska pčšta“ me zanima. Mislim, da tudi mnogo drugih. Želel bi le, da bi starši jemali važna vprašanja iz na videz majhnega domačega življenja. Marsikaj je lažje napisati brez podpisa, kot pa vprašati, pa čeprav zaupnega prijatelja ali duhovnika. Ne vem, ali smo preveč sramežljivi, ali pa mislimo — bo že kako?

Bolje vprašati in razjasniti dvom, kot pa sramežljivo ustvarjati videz človeka brez problemov, to je res. Tudi je res, da je boljše celo anonimno vprašanje od nobenoga, vendar v poseben ponos pa nam ta nepodpisana korespondenca ni. Znak je, da smo boječi, da ne zaupamo, da je v nas še veliko nezrelega.

Morda ste opazili, da tudi jaz odgovorov ne podpisujem, kajti na ano-

nimna vprašanja so bolj primerni nepodpisani odgovori.

Veš, pa tudi psevdonim ali šifra ne rešita problema. Mislim, da bi moral vsak svoje vprašanje podpisati, pa četudi bi prosil, naj ne objavimo njegovega imena. To bi bilo zrelo. Pa priznajmo, da nam do tega še manjka. Desetletja nesvobode — so nam vtisnila pečat.

A kot rečeno, bolje, da se pogovarjamo celo brez podpisov, kakor da bi molčali. Srečno!

MOLITVENI NAMEN

oktober:

Splošni: da bi krščanski zakonci vedno popolneje spolnjevali svoje stanovske dolžnosti.

Misijonski: da bi možje in žene v misijonih imeli za svojo prvo dolžnost pričevati za Kristusa z življenjem in besedo.

MOLITVENI NAMEN

november:

Splošni: da bi pobožno spoštovali spomin rajnih.

Misijonski: da bi novokrščenci vneto pomagali sodržavljenom, da se očarani od znanstvenega in tehnološkega napredka moderne sveta ne bi oddaljili od božjih stvari.

Bogosluzni KOLEDAR

1. oktobra: Šestnajsta navadna nedelja
 Prvo berilo: Spokorjeni grešnik bo rešen. Drugo berilo: Bodimo istega mišljenja kot Jezus. Evangelij: Spokorjeni grešniki pridejo v božje kraljestvo.
 Sv. Terezija Deteta Jezusa, devica — obvezni god.
2. oktobra: Sv. angeli varuhi — obvezni god.
4. oktobra: Sv. Frančišek Asiški — obvezni god.
6. oktobra: Sv. Bruno, duhovnik — neobvezni god; 1. petek v mesecu.
7. oktobra: Rožnovenska Mati božja — obvezni god; 1. sobota v mesecu.
8. oktobra: Sedemindvajseta navadna nedelja.
 Prvo berilo: Izrael je božji vinograd. Drugo berilo: Živimo krepkostno in Bog miru bo z nami. Evangelij: Prvi izvoljeni bodo zavrženi.
9. oktobra: Sv. Janez Leonardi, neobvezni god.
12. oktobra: Marija, naša Gospa Pilarska — praznik; sv. Maksimilijan, škof.
14. oktobra: Sv. Kalist, papež in mučenec — neobvezni god.
 Sv. Terezija Vélika, devica — obvezni god.
15. oktobra: Osemindvajseta navadna nedelja.
16. oktobra: Sv. Hedviga, redovnica — neobvezni god.
 Sv. Marjeta Marija Alacoque, devica — neobvezni god.
17. oktobra: Sv. Ignacij Antiohijski, škof — obvezni god
18. oktobra: Sv. Luka, evangelist — praznik.
19. oktobra: Sv. Izak Jogues, duhovnik in drugi kanadski mučenci
 Sv. Pavel od Križa, duhovnik — neobvezni god.
21. oktobra: Sv. Uršula, devica in mučenka — neobvezni god.
22. oktobra: Devetindvajseta navadna nedelja — misijonska nedelja.
23. oktobra: Sv. Janez Kapistran, duhovnik — neobvezni god.
24. oktobra: Sv. Anton Marija Claret, škof — neobvezni god.
28. oktobra: Sv. Simon in Juda Tadej, apostola — praznik.
29. oktobra: Trideseta navadna nedelja.

1. november: Vsi sveti — slovesni praznik.
2. november: Spomin vseh vernih rajnih, slovesni praznik.
3. november: Sv. Martin Porres, redovnik — praznik; prvi petek.
4. november: Sv. Karel Boromejski, škof — obvezni god; 1. sobota.
5. november: Enaintrideseta navadna nedelja.
7. november: Marija, Srednica vseh milosti, praznik
V Argentini in na vsej južni polobli pričetek Marijinega meseca, evropskega majnika, slovenskih „šmarnic“.
9. november: Posvetitev Lateranske bazilike, praznik.
10. november: Sv. Leon Véliki, papež in cerkveni učitelj — obvezni god.
11. november: Sv. Martin, škof — v Argentini praznik.
12. november: Dvaintrideseta navadna nedelja.
13. novembre: Sv. Stanislav Kostka, redovnik — neobvezni god.
15. november: Sv. Albert Véliki, škof in cerkveni učitelj — neobvezni god.
16. november: Sv. Marjeta Škotska; Sv. Jedrt — neobvezni god.
17. november: Mučenci „Río Platenses“ — praznik.
18. november: Posvetitev bazilik sv. Petra in Pavla, neobvezni god.
19. november: Triintrideseta navadna nedelja.
21. november: Darovanje Device Marije, obvezni god.
22. november: Sv. Cecilija, devica in mučenka — obvezni god.
23. november: Sv. Klemen, papež in mučenec — neobvezni god.
25. november: Sv. Katarina, devica in mučenka — neobvezni god.
26. november: Slovesni praznik Kristusa Kralja sveta.
30. november: Sv. Andrej, apostol — praznik.

P. LEPPICH RAZLAGA SV. PISMO

Iz pisma apostola Pavla Hebrejcem

28. nov. 1, 1-7. Sv. Pavel ni pisal tega povzetka katoliškega nauka za učene bogoslovne strokovnjake, ampak za obrtnike in ribiče tistega časa — ti so ga razumeli in po njem živeli — in mi?
29. nov. 1, 8-14. V teh stavkih sv. Pavel predpostavlja veliko poznanja sv. pisma. Sv. pismo pa nam bo postalo domače le z rednim branjem.
30. nov. 2, 1-3. Mraz nas spreleti, ko gledamo športnike, kako marsikdaj tvegajo življenje. Mi pa brezskrbno tvegamo večno življenje, kadar ne živimo resno po tem zveličavnem nauku.

TRETJI SVET

Nadaljujemo s člankom o gibanju duhovnikov za 3. svet, ki ga bomo zaključili v prihodnji številki

Kako je prišlo do pojava „duhovniki za 3. svet“? Sami razlagajo takole: Treba je razlikovati, 1. nekatera dejstva ali razmere, ki so na en ali drug način prizadele duhovnike; 2. razmišljanja, ki so jih te razmere sprožile v njih; in 3. pozicije, drže in trditve duhovnikov na osnovi teh razmišljanj.

Splošne razmere

V latinski Ameriki, tudi v Argentini, obstoja nerazvitost v mnogih pogledih: nenahranjenost, udomačene bolezni, nevednost, nerazvitost ipd., kar zadeva v večji ali manjši meri mnoge predele in neštete množice kontinenta. To stanje je poznano, manj seveda v Buenos Airesu.

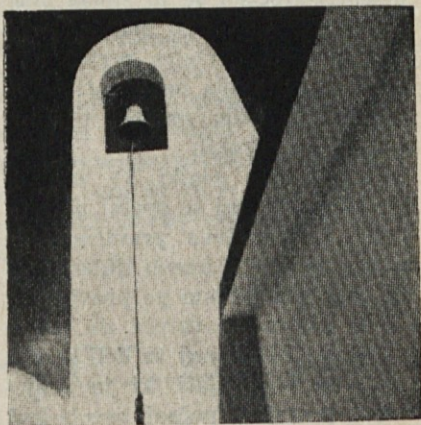
Glede tega stanja je opozoril koncil v konstituciji Veselje in upanje (63), enciklika Pavla VI. Po-

pulorum progressio in globlje sklepi škofovske konference v Medellinu („nemi klic milijonov ljudi, ki prosijo svoje škofo za osvoboditev, ki jim ne pride od nikoder“).

Drugo dejstvo, pravijo, so številni klici cerkvenega učiteljstva vsem kristjanom, da naj bodo pozorni na te težke probleme in naj zanje iščejo rešitve. V uvodu v *Pulorum progressio* je rečeno, da obnovljena zavest o zahtevah evangeljskega oznanila zahteva od Cerkve, da se ponudi ljudem v službo, da jim pomaga razumeti vso razsežnost tega težkega vprašanja in jih prepriča o nujnosti skupnega nastopa v tem odločilnem prelomu zgodovine človeštva.

Ni pa zadosti razmišljati, treba je delati. Z dramatično nujnostjo je treba kaj narediti.

3. okoliščina, ki jo je treba upoštevati, je neko posebno razporeženje med nekaterimi duhovniki.



Pri svojem delu so čutili neko neskladnost, neko nezmožnost, da bi sovpadali z dejansko resničnostjo zavoljo nepoznanja konkretnih in vsakdanjih razmer med ljudmi. Imeli so občutek, da ostajajo zunaj trdega in resnega življenja ljudi, občutek, da se bavijo z malenkostnimi zadevami znotraj varnega doma, medtem ko se zunaj dogajajo silne spremembe in to stanje bede, stiska in zbežanost mnogih kličejo po njih prisotnosti.

Njihova razmišljanja in spoznanja

Vse te različne okoliščine so sprožile vrsto razmišljanj in spoznanj, ki tvorijo osnove njihovih zadržanj.

1. Obstoječe stanje in pozivi cerkvenega učiteljstva so klicali po ljubezni dušnih pastirjev. Toda ena reč jim je bila zmeraj bolj jasna. Ljubezen se ni smela omejevati na posamezne primere, morala je zajeti socialne razsežnosti. Tudi se ni smela omejevati le na lajšanje posledic, ampak je treba udariti po vzrokih.

Koncil sam (laiki 8) zahteva med drugim, naj se spolni najprej tisto, kar zahteva pravičnost in naj se ne dela v imenu ljubezni tišče, kar gre ljudem po pravici. In da se odstranijo vzroki zla, ne le posledice. In da naj se deli pomoč tako, da bodo tisti, ki jo prejemajo, postajali počasi osvobojeni

zunanje odvisnosti in si bodo pomagali sami.

2. Dejanska nerazvitost je posledica krivičnosti. Beda teh narodov ni toliko posledica njihove zakrknosti, kot se navadno razlaga, ampak sad dolgega in nameravnega procesa izkoriščanja in ropanja. Je sad dolgotrajne odvisnosti od skupin ali narodov, ki so bogateli na račun siromašenja mnogih.

Boriti se torej proti nerazvitosti pomeni boriti se proti krivičnosti, odvisnosti, je pomagati pri osvobojenju. Zgodovinski proces južnoameriških dežel je bil, pravijo, proces naraščajoče podloženosti tujim gospodarskim interesom, ki so vzroki gospodarskega zastoja, revolucij in vojn.

3. Nerazvitost ni le pomanjkanje tvarnih dobrin, ampak stanje splošne oslabeledosti, je pomanjkanje integralnega razvoja. Razvoj vključuje zadostitev prvotnih potreb, zahteva pa poleg kulture in človeških kreposti tudi odprtost Bogu in vero v Kristusa ter povezanost z njim po ljubezni. Tako umevan razvoj vsega človeka in vsakega človeka je njihova pastoralna skrb.

4. Toda ne gre, pravijo, le za zadevo ljubezni, ampak tudi za obliko evangelizacije. Pomagati jim z lučjo in močjo, ki ju daje evangelij, v širokem in zapletenem procesu osvobajanja. Za mnoge ljudi da je edino sprejemljiva oblika evangelizacije.

5. Osvobojenje sovпада s Kristusovim odrešenjem, ki je res eshatološko, transcendentno in večno, mora pa se začeti že v času in čeprav je v temelju osvobojenje od greha, mora biti zaradi tega tudi osvoboditev od posledic greha.

6. Duhovniška služba ni le kulturna, ampak tudi preroška. Medellinski dokument o miru narekuje, da je treba v ljudeh in narodih zbuditi zavest o pravičnosti, da je treba po evangelijskem naročilu braniti pravice ubogih in zatiranih, da je treba izvajati pritisk na vlade in voditeljske plasti, da odstranijo, kar ruši socialni mir. Odločno in pogumno da je treba naznaniti zlorabe in krivične posledice pretiranih razlik med bogatimi in ubožnimi, med mogočnimi in šibkimi in da je treba pri katehezi, v pridigi in liturgiji upoštevati družbeno razsežnost. S temu smernicami, pravijo, da so se čutili potrjene v svojem prepričanju in delovanju.

In ko je argentinski episkopat zatrdil, da je treba premagati upiranje spremembam (Pravičnost 7) in je dal navodila za pastoralno delo med ljudskimi množicami, so se čutili prav tolmačene. Ni jih presenetilo, da jih je sumila, obtoževala in obsojala ekonomska in politična oblast, začudilo pa da jih je nezaupljivo zadržanje hierarhije in duhovniških sobratov.

(Bo še)

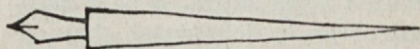
J. Š.

Zmanjšala se je nabirka za misijone

Ko so objavili vsoto svetovne nabirke za misijone leta 1970, je msgr. Jazef Kempeneers, član kongregacije za širjenje vere, izjavil, da so pričakovali mnogo od dežel, ki so se vedno pokazale velikodušne, in da bi katoličani mogli malo več sodelovati pri tej pomoči v korist misijonom.

Darovi l. 1970 so znašali 30 milijonov 900.000 dolarjev, dočim so leta 1969 dosegli vsoto 31.400.000 dolarjev. Številke zadnjih deset let povedo, da je misijonska nabirka leta 1960 prinesla 22 milijonov dolarjev, leta 1968 pa že 32.100.000 dolarjev.

Po drugi strani pa je vatikansko zastopstvo „Fides“ objavilo, da so severno-amerikanski škofje zbrali več milijonov dolarjev, ki so jih pa samo delno namenili za potrebe misijonov, druge so pa nakazali človekoljubnim ustanovam, npr. kampanji za razvoj človeštva. To je najbrže vzrok, da se je v Sev. Ameriki zmanjšala nabirka za misijone. Med tem pa se iz misijonskih krajev neprestano množijo prošnje za denarno pomoč, tako da se je v zadnjih desetih letih število prošenj skoro podvojilo.





Hudičev advokat



MORRIS WEST - JOŽE ŠKERBEC

Drugo poglavje

Dva dni kasneje je kardinal Evgen Marotta sedel v naslonjaču pred veliko delovno mizo Buhl in se razgovarjal z monsignorjem Blaisom Meredithom. Njegova prevzvišenost je dobro spala in zaužila lahek zajtrk. Njegov okrogli obraz in dobrodušni obraz je bil obrit in svež. V veličastni dvo-

rani z opaženim stropom, s ster-skimi preprogami Aubusson in s portreti plemenitašev v pozlačenih okvirjih si je nezavestno nadel na-se dostojanstvo svoje posesti.

Nasprotno pa je Anglež bil videti majhen, pepelnat in sključen. Talar mu je visel ohlapno na shujšanem telesu in škrlatni obšiv je samo poudarjal bolno bledico obraza. Utrujenost se je odražala v motnih očeh in globoke brazde bolečine so mu lomile ustna kota. Govoril je v gladki rimski italijanščini, njegov glas pa je bil neizrazit.

„Tukaj me imate, prevzvišenost. V najugodnejšem primeru mi ostaja še dvanajst mesecev. Bog daj, da bi mogel polovico tega časa še delati.“

Kardinal je počakal za hip in ga opazoval z globokim sočutjem. Nato mu je dejal z nežnostjo:

„Žal mi je zavaljo vas. Jasno je, da se nam vsem bliža ura, pa vendar se zmeraj začudimo.“

„In vendar smo mi tisti, ki bi morali biti pripravljeni.“

Povešena ustna kotička sta se dvignila v prisiljen nasmeh.

„Ne,“ je ugovarjal Marotta in vihtel s svojimi malimi rokami. „Ne smemo se preценjevati. Ljudje smo kot vsi drugi. Smo duhovniki po izvolitvi in poklicanosti in samski po cerkveni zakonodaji. To je naša življenjska pot, naš poklic. Oblast, ki jo izvajamo, in milost, ki jo delimo, nista odvisni od naših osebnih zaslug. Bolje bi bi-

lo, da bi bili svetniški kot pa grešni, vendar pa smo enako kot naši neduhovniški sobratje na splošno nekaj vmesnega.“

„Slaba tolažba je to, prevzvišenost, za človeka, ki je že skoraj pred sodnim stolom.“

„Kljub vsemu je res,“ je dodal kardinal. „Dolgo časa sem že v Cerkvi, prijatelj moj. Čim više se povzpneš, več vidiš in z večjo jasnostjo. Da duhovništvo že samo od sebe človeka posveti ali da ga celibat kar avtomatično požlahti, je pobožna legenda. Če se duhovnik lahko zdrži denarja in ženske do petinštiridesetega leta, je prav verjetno, da bo vztrajal v tem, dokler ne umrje. Na svetu je polno poklicnih samcev. Vsi pa smo nagnjeni k napuhu, k častihlepju, k lenobi, zanikrnosti, skoposti. Večkrat je tako, da mi teže zveličamo svoje duše ko pa drugi ljudje. Človek, ki ima družino, je primoren, da se žrtvuje, da brzda svoje želje, da izkazuje ljubezen, da je potrpežljiv. Lahko manj grešimo, toda navsezadnje imamo manj zaslužnosti.“

„Veliko praznoto čutim v sebi.“ je dejal Blaise Meredith. „Ne zavedam se krivde, da bi jo obžaloval, pa tudi ne zasluge, na katere bi mogel računati. Nikdar se mi ni bilo treba bojevati. Niti brazgotin ne morem pokazati.“

Kardinal se je naslonil na naslonjač in se poigral z velikim rumenim kamenčkom svojega škofskega prstana. V dvorani je bi-

lo čuti le rahlo tiktakanje bronašte ure na marmorni polici. Čez čas je dejal zamišljeno:

„Lahko vas pustim takoj prostega, če to želite. Lahko vam zagotovim pokojnino iz sklada kongregacije. Imeli bi mirno življenje...“

Blaise Meredith je odkimal z glavo.

„Velika dobrota je to, prevzvišenost, toda nimam talenta za kontemplacijo in rajši bi delal naprej.“

„Nekega dne boste morali prenehati. Kaj boste počeli tedaj?“

„Šel bom v bolnico. Kolikor vem, bom hudo trpel. Tedaj...“ stegnil je roki s kretnjo poraza. „Finita la commedia. Če ne bi bilo preveč, bi vas rad prosil, da bi me pokopali v cerkvi vaše prevzvišenosti.“

Marotta je proti svoji volji občutil ganjenost ob strogem pogumu tega človeka. Bil je utrujen in bolan. Najhujši del njegove Kalvarije ga je še čakal, pa vendar mu je šel nasproti z opustošeno dostojnostjo, ki je bila tipično angleška. Predno mu je kardinal utegnil odgovoriti, je Meredith nadaljeval:

„Vse to seveda s tem pridržkom, da me mara vaša prevzvišenost še zaposliti. Bojim se, da vam ne bi mogel jamčiti za dobro službo.“

„Vi ste zmeraj opravljali službo bolje, kot menite, prijatelj moj,“ mu je dejal mirno Marotta. „Zmeraj ste storili več, kot pa ste ob-

ljubili. Povrh pa je neka zadeva, pri kateri ste mi lahko v veliko pomoč, in kdo ve...“ utihnil je, kot bi se domislil čudne nove misli, „kdo ve, če ne bi mogla biti v pomoč tudi vam.“

Takoj, ne da bi čakal odgovora, mu je razložil prošnjo škofa iz Valente in svojo potrebo, da poišče hudičevega advokata za postopek o Giacomu Neroneju.

Meredith je poslušal in se zamislil, kot se zamisli advokat v potankosti novega spisa. Podoba je bila, kot da bi ga prešinjalo novo življenje. Oči so mu zasijale, zravnal se je na stolu in rožnata barva mu je oživila uvela lica. Evgen Marotta ga je opazoval, ni pa napravil nobene opazke. Ko mu je očrtal položaj, ga je vprašal:

„Dobro, kaj menite o tem?“

„Nepremišljenost je,“ ie dejal Meredith odrezano. „Politična spletkarja je in ne verjamem vanjo.“

„Vse je politika v Cerkvi,“ ga je popustljivo spomnil Marotta. „Človek je politično bitje, ki ima neumrljivo dušo. Vi ga ne morete razdeliti, kot tudi ne morete razdeliti Cerkve v ločene in samostojne funkcije. Vse, kar dela Cerkve, je usmerjeno v to, da daje duhovni značaj tvarnemu doživetju. Če določimo nekega svetnika za zaščitnika televizije, kaj to pomeni? Nov simbol stare resnice: vsako delovanje lahko vodi k dobremu, lahko pa tudi zavaja v zlo.“

„Preobilica simbolov lahko za-

megli obliče stvarnosti,“ je na kratko odvrnil Blaise Meredith. „Preobilica svetnikov lahko vzame dobro ime svetosti. Zmeraj sem mislil, da ni naša naloga pri obredni kongregaciji ta, da bi jih vnašali v koledar, ampak da jih puščamo zunaj.“

Kardinal je pritrdil.

„To je resnično v nekem pogledu. Toda v tem primeru, kot tudi v vseh drugih, ni prišla prva pobuda od naše strani. Postopek začne škof v svoji lastni škofiji, šele kasneje nam pošljejo dokumente. Nimamo neposredne oblasti, da bi prenovedali preiskavo.“

„Lahko bi mu svetovali.“

„Zaradi česa?“

„Zavoljo diskretnosti. Čas ni primeren zaradi bližnjih volitev. Giacomu Neroneju so umorili komunistični gverilci v zadnjem letu vojne. Kaj nameravamo doseči? Uporabiti ga za dosego enega mesta pri volitvah v provinci ali na začetek junaške ljubezni do bližnjega?“

Kardinalove rdeče ustnice so se skrčile v ironičen nasmeh.

„Predstavljam si, da bi našemu bratu škofu ugajalo doseči oboje. In do neke mere je verjetno, da se mu bo to posrečilo. Domnevajo, da se je zgodil čudež. Po vsej priliki je vzkliko med ljudstvom spontano češčenje. Oboje mora biti sodno preiskano. Prva preiskava je končana in sodni rek se nagiba k odobritvi. Naslednja stopnja sledi skoraj avtomatično.

uvedba postopka za proglasitev k blaženim pri škofijskem sodišču.

„Ko se bo to zgodilo, bodo vsi časopisi Italije pograbili zgodbo. Turistični uradi bodo organizirali neuradne izlete. Krajevni trgovci bodo vreščali s streh. Tega ne boste mogli preprečiti.“

„Morda pa bomo mogli nadzirati. Zaradi tega sem sklenil ustreči njegovemu blagorodju, kar je želelo. Zaradi tega hočem, da bi vi bili hudičev advokat.“

Blaise Meredith je sklenil svoje fine in brezkrvne ustnice in premišljeval o ponudbi. Ko je pretekел trenutek časa, je odkimal z glavo.

„Bolan sem, prevzvišenost. Ne bi zmogel opraviť dela v zadovoljivi meri.“

„Dovolite mi, da vas jaz presodim,“ je odvrnil Marotta s hladnim očitkom. „Razen tega, kot sem vam že dejal, menim, da bi bilo lahko v pomoč tudi vam samim.“

„Ne razumem.“

Kardinal je porinil nazaj svoj izrezljani naslanjač z visokim naslonjalom in vstal. Prešel je dvorano do okna in odgrnil težke zastoře. Jutranje sonce je oblilo dvorano in osvetlilo škrlat in zlato, da so bogati vzorci na stenski preprogi oživali ko cvetje. Blaise Meredith je ves prevzet kar mežikal in si zaslonil oči z dlanjo. Kardinal je obstal ob oknu in gledal na vrt. Njegov obraz je bil skrit za Mereditha, toda ko je spregovoril,

je njegov glas izdal njegovo rahlo-čutno sočutje.

„Kar vam moram povedati, monsignor, je morda domnevanje. Nisem vaš spovednik. Ne morem pogledati v vašo vest, toda mislim, da ste zašli v krizo. Kot mnogi izmed nas tukaj v Rimu ste tudi vi duhovnik funkcionar, karierski duhovnik. V tem ni sramotnega madeža. Veliko je že, da je človek dober profesionalc. Še v tem maloštevilnem poklicu je veliko povprečnežev. Vi ste nenadoma odkrili, da to ne zadošča. Zbegani ste in prestrašeni. Vendar ne veste, kaj bi storili, da bi nadomestili pomanjkljivost. Del problema je v tem, da smo bili vi in jaz in drugi kot mi dolgo časa oddaljeni od naših pastoralnih obveznosti. Zgubili smo stik z ljudmi, ki nas ohranjajo v stiku z Bogom. Vero smo skrčili na suhoparno razumsko pojmovanje in na pritrditev volje, ker je nismo videli delovati v življenjih navadnih ljudi. Zgubili smo pobožnost in strah in ljubezen. Smo čuvarji skrivnosti, toda do njih že ne čutimo spošt-ljivega strahu. Delujemo v skladu z zakoni, ne pa v skladu z ljubeznijo. Kot vsi upravitelji menimo tudi mi, da bi se brez nas svet pogreznil v kaos in da nosimo na svojih ramenih celo samo Cerkev božjo. Ni res, toda nekateri izmed nas bomo v tem prepričani do dneva, ko bomo umrli. Vi ste še srečni, ker se vas je vsaj ob tej pozni uri polastilo nezadovoljstvo...

da, celo dvom, kajti občutek imam, da se nahajate sedaj v puščavi skušnjav... Zato menim, da vam bo ta preiskava lahko pomagala. Spravila vas bo iz Rima in vas popeljala v enega izmed najbolj obubožanih predelov Italije. Rekonstruirali boste življenje mrtvega človeka po pričevanju tistih, ki so živeli z njim. Ti so siromaki, nedvedneži, zaostali. Ne bo odločilno za vas, če je bil tisti človek grešen ali svetniški. Vi boste živeli in govorili s preprostim ljudstvom. Kdo ve, če med njimi ne najdete ozdravljenja za svoj bolezen duha.“

„Katera je moja bolezen, prevzvišenost?“

Patetična utrujenost glasu in pretresljiva zbežanost vprašanja sta ganili priletnega duhovnika. Obrnil se je in videl Mereditha sključenega na stolu, z obličjem skritim v dlaneh. Počakal je za hip in tehtal svoj odgovor, nato mu je resno dejal:

„V vašem življenju ni strasti, sin moj. Vi niste nikdar ljubili ženske ne sovražili človeka ne sočustvovali z otrokom. Vi ste živeli predolgo časa samotarsko življenje in sedaj ste tujec v človeški družini. Ničesar niste prosili pa tudi ničesar dali. Nikdar niste poznali dostojanstva potrebe in tudi ne hvaležnosti, ker bi s kom delili trpljenje. To je vaša bolezen. To je križ, ki ste si ga vi sami stesali za vaša ramena. Iz tega se poraja vaš dvom in vaša bojazen, kajti človek, ki ne more ljubiti

bližnjih, tudi ne more ljubiti Boga.“

„Kako se pa začne ljubiti?“

„Iz potrebe,“ je dejal Marotta z gotovostjo. „Iz potrebe mesa in iz potrebe duha. Človek čuti potrebo po prvem poljubi in moli svojo prvo resnično molitev, ko čuti lakoto po izgubljenem raj.“

„Tako strašno sem utrujen,“ je dejal Blaise Meredith.

„Pojdite domov in spočite se,“ mu je svetoval živahno kardinal. „Jutri lahko odpotujete v Kalabrijo. Predstavite svoja poverilna pisma valentskemu škofu in začnite z delom.“

„Trd človek ste, prevzvišenost.“

„Vsak dan umirajo ljudje,“ je brutalno odvrnil Marotta. „Nekateri se pogubijo, drugi se zveličajo, toda delo Cerkve se nadaljuje. Sin moj, pojdite v miru in v božjem imenu!“

Kako je v Mehiki?

Msgr. Manuel Camandari, škof mesta Juárez v Mehiki, je na konferenci vseučiliške župnije v glavnem mestu podal splošno sliko razvoja mehikanskega človeka. Škof je trdil, da se slabša položaj revnih slojev. Za dokaz svoje trditve je navajal visoko število nepismenih v deželi, pomanjkljivo šolsko izobrazbo, бедne življenjske razmere, nezadostno prehrano večine prebivalstva, zelo majhno zanimanje prebivalcev za politično in sindikalno življenje.

Novi slovenski knjigi

Te dni sta v Buenos Airesu izšli dve novi slovenski knjigi: **Božji služabnik** — **Janez Gnidovec** in **Pastirjev glas v tujini**.

Življenjepis Janeza Gnidovca, ki ga je spretno napisal prof. **Alojzij Geržinič**, je bogato dopolnilo življenjepisov Barage, Slomška, Knobleharja, Jegliča, Kreka in Rožmana, ki so izšli v zamejstvu.

Iz nje nam sije podoba slovenskega človeka, ki je rasel na Dolenjskem, se šolal v Ljubljani in na Dunaju, vodil škofijsko gimnazijo v št. Vidu in nazadnje kot lazarist-škof misijonaril v Skopju, na jugu Jugoslavije.

Še več! **Janez Gnidovec**, rojen 29. septembra 1873 in umrl 3. februarja 1939, je v dobrih 65. letih dosegel do stopnje svetništva. Duhovnik **Bran-ko Dorčič**, eden izmed najožjih sodelavcev škofa **Gnidovca**, je zapisal: „Da je škof **Gnidovec svetnik**, je vsakdo lahko spoznal že po njegovi asketski zunanosti, živi vnemi za vse, kar je božjega, neutrudljivi požrtvovalnosti, če je šlo za duše, otroško ljubeznivem nasmehu pri nedolžnih šalah, svetem ogorčenju, če se je kje Bog žalil, zlasti pa po njegovih zamaknjenih adoracijah, ki so se pričele kmalu po 4. uri zjutraj in so se ponavljale nešteto krat skozi dan do večera.“

Knjiga ima 300 strani. Izredna

odlika te knjige so številne fotografije, ki jih je 78 strani. Uvod je napisal **Stanko Žakelj** iz Ljubljane, za uvodom sta dve uvodni poglavji. Nastanek tega življenjepisa in Skopska škofija po **Gnidovčevi** smrti. **Knjiga ima 4. dele:** 1. del: Priprava; 2. del: Duhovnik, vzgojitelj, misijonar v Sloveniji; 3. del: škof v Makedoniji, Metohiji in na Kosovu; 4. del: Božji služabnik.

Knjigo, ki jo je izdalo Baragovo misijonišče, vsem rojakom toplo priporočamo. Na razpolago je tudi v naši Dušnopastirski pisarni v Buenos Airesu.

Pastirjev glas v tujini. I. del. Pisma, govori, pridige, duhovne misli in članki škofa dr. **Gregorija Rožmana** v zdomstvu. Zbral in uredil dr. **Filip Žakelj**.

Knjiga ima 483 strani. Za uvodom in uvodnimi pripombami so tale poglavja: Dobri pastir piše razkropljenim in zbeganim ovcam. Skrivnosti božje previdnosti v življenju egiptovskega Jožefa in Mojzesa, voditelja izraelskega ljudstva, Slovesna posvetitev zdomskih Slovencev **Marijinemu brezmadežnemu Srcu**, Pridigo in govori škofa dr. **Gregorija Rožmana**. **Pastirjev glas v Ameriškem Slovincu**. **Pastirjev glas v Ameriški domovini**. **Pastirjev glas v mesečniku Ave Maria**. **Pastirjev glas v Ave Maria koledarju**. **Pastirjev**

glas v Baragovem vestniku. Pastirjev glas v Božji besedi.

Knjiga je sestavljena tako iz član-
kov, ki jih je škof Rožman napisal
v našo revijo „Duhovno življenje“,
v tednik Svobodno Slovenijo, Zbornik
Svobodne Slovenije, v Božjo besedo,
v Ameriškega Slovenca, V Ameriško
domovino, v revijo in koledar Ave

Maria, v Baragov vestnik in raznih
govorov.

Knjiga bo vsekakor pokazala skrb
škofa Rožmana za naše zveličanje
in njegovo duhovnost. Pričala bo, kaj
vse je naš veliki pastir storil za nas.

Bralcem naše revije in vsem jo
toplo priporočamo. Na razpolago je
tudi v naši Dušnopastirski pisarni.



Božji
služabnik
Janez
Gnidovec
— škof
in asket.

Novice iz Slovenije

Misijonarjeva nova maša v Bohinju

Na sončno cirilmetodovo nedeljo so v Bohinju doživeli nekaj posebnega: domačin **Janko Mlakar D. J.** je imel novo mašo, pri katerih pa se ni spominjal le domačih, ampak tudi Afričanov, h katerim pojde kot misijonar. Pridigal mu je slovenski misijonar v Zambiji p. **Jože Kokalj**.

Nova cerkev v Hinjah

22. julija je ljubljanski nadškof **dr. Jože Pogačnik** v Hinjah blagoslovil novo župnijsko cerkev. Slovesnosti so se udeležili vsi dekanjski duhovniki in veliko vernikov od blizu in daleč. Blagoslovitev nove cerkve je bila za vse župljane velik dogodek, saj so po tolikih letih spet dobili skupno cerkev. Cerkev je bila posvečena skrivnosti Gospodovega oznanjenja. Sprejme kakih 600 ljudi.

Baragova proslava v Dobrniču

Letos mineva 175 let od rojstva **Friderika Barage**, slovenskega misijonarja med Indijanci. Tako je bila zadnja nedeljo v juliju v Dobrniču na Dolenjskem spominska proslava. Udeležilo se je okoli 4000 vernikov

iz vseh slovenskih škofij in člani Baragovega odbora iz Slovenije, zamejstva in zdomstva. Slovesnost je vodil ljubljanski nadškof. Z nadškofom so maševali člani Baragovega odbora ter predstavniki iz Trsta, Gorice, Koroške in Amerike. V uvodnem pozdravu je povedal nekaj misli dr. Vilko Fajdiga, vicepostulator. Predvsem je poudaril, da se Baragova misel vedno bolj širi in sega v vse kraje, kjer živijo Slovenci. Nadškofov govor pa je prisotnim približal tiste Baragove dobre lastnosti — kreposti, zaradi katerih je vreden spoštovanja in posnemanja.

Posvetovanje študentovskih verskih skupin v Ljubljani

Letošnje posvetovanje študentovskih verskih skupin je bilo 10. in 11. julija v Dravljah. Udeležilo se ga je okoli petdeset študentov (predstavnikov veroučnih skupin) in duhovnikov-asistentov.

Bistrica pri Tržiču št. 97 — župnijska cerkev

9. julij 1972 je bil za farno občestvo nove župnije **Tržič-Bistrica** velik praznik. Nadškof Pogačnik je v nekdanji Pavlinovi hiši v Bistrici posvetil nov oltar in blagoslovil župnijsko kapelo, posvečeno mučenki sv. Mariji Goretti, zavetnici nove župnije, ki jo vodi msgr. **Viktor Zakrajšek**.

V novi župniji živi 1800 ljudi, čez nekaj let naj bi jih bilo nad 3000, po urbanističnem načrtu pa naj bi ta soseska v bodočnosti štela 5.000 prebivalcev.

svetovne



novice

Važni tedni

Že 42. misijonski znameniti lovanjski teden (Belgija) je bil letos od 29. do 31. avgusta. Predmet razprav je bil: „Misijoni pred revolucijami“.

Po vrnitvi

Šele nekaj mesecev po vrnitvi z obiska v Argentini, se je moral kard. Danielou zagovarjati pred 22 francoskimi duhovniki, ki delujejo v Argentini. Očitali so mu, da v govorih v Buenos Airesu ni govoril v korist revežev in šibkih slojev. V odgovoru pravi kardinal, da nekateri kristjani evangelij pojmujejo preveč enostransko, da gledajo nanj le s političnega vidika in premalo poučarjajo temeljne verske resnice.

Kje so Judje?

Na svetu je danes približno 13 milijonov 600 tisoč Judov. Menijo, da jih je v ZDA 5 milijonov 800 tisoč, v Sovjetski zvezi 2 milijona 600 tisoč, dva milijona in pol pa jih živi v Palestini.

Huda obtožba

43 francoskih misijonarjev, ki delujejo na Japonskem, je izročilo francoskemu veleposlaniku v Tokiu protestno izjavo zoper francosko trgovanje z orožjem in zoper najnovejše francoske poskuse z atomsko bombo: „Sram nas je, da smo Francozi, ko daje naša domovina tak slab zgled. Francosko orožje pomaga vzdrževati po svetu razne diktature. Poskusi uničevalnega orožja jemljejo ljudem zaupanje v razumevanje med narodi in širijo strah.“

Mednarodna nagrada

Bolivijanski filmski režiser Jorge Sanjinés je dobil prvo nagrado za svoj film „Narodov pogum“ na festivalu v Berlinu in pri mednarodnem katoliškem filmskem uradu (OCIC).

Stalni diakoni

Doslej so škofovske konference naslednjih južnoameriških držav dobile od Svetega sedeža dovoljenje za posvečenje stalnih diaconov. Te dežele so: Argentina, Bolivija, Kuba, Čile, Perú, Dominikanska republika, Brazil in Venezuela. Doslej so bili posvečeni in že delujejo diakoni v teh državah: Brazil, Čile, Paraguay, Perú, Dominikanska republika in Uruguay.

Zgled hitrega postopka

Nemški škofje so poslali v Vatikan zapisnik o končanem škofijskem postopku za razglasitev blaženim berlinskega prošta Bernharda Lichtenberga. Škofijski postopek o tem duhovniku, ki so ga pod Hitlerjem umorili v koncentracijskem taborišču Dachau leta 1943, je trajal pet let.

1% mesečno

40.000 katoliških družin se je v Santiago (Čile) obvezalo in dejansko podpira vse delo Cerkve: administracijo, dobrodelnost, itd. Poseben odbor vodi knjigovodstvo o dohodkih in izdatkih. Te družine so se obvezale, da bodo prispevale 1% svojih mesečnih dohodkov.

Zgled spoštovanja celote

Londonski kardinal Heenan je odločil, da v Angliji začasno ne bodo več obhajali na roko. Njegova odločitev je bila za angleške katoličane presenetljiva, ker je pred kratkim kardinal sam izjavil, da obhajilo na roke nikakor ne zmanjšuje spoštovanja do evharistije. Svojo spremembo odločitev je kardinal utemeljil s tem, da je za liturgične zadeve odločilno ne mnenje enega škofa, ampak celotnega episkopata.

Zavarovanje duhovnikov

Kolumbijska škofovska konferenca je letos ustanovila duhovniško zavarovanje oz. pokojninski sklad. S tem je zavarovanih za starost ali invalidnino okoli 3.000 kolumbijskih duhovnikov.

Avstralska gostoljubnost

Vodstvo evharističnega svetovnega kongresa, ki bo prihodnje leto od 17. do 25. februarja v Melbourne v Avstraliji, je povabilo na kongres tudi jugoslovanske škofo. Za ves čas obiska jim je zagotovilo brezplačno oskrbo, razen vožnje na lastne stroške.

V Južni Koreji narašča napetost med Cerkvijo in državo

Potem ko je predsednik Park Chung Hee pretekli december proglasil v Južni Koreji obsedno stanje, se opaža naraščanje napetosti med Cerkvijo in svetno oblastjo in to ne zaradi tega, kot da bi bila Cerkev važna zaradi številčne moči, — saj je med 32 milijoni prebivalcev samo 778.000 katoličanov, — temveč zaradi njenega znatnega vpliva na javno življenje. Državni oblastniki ne prenesejo, da škofje javno bičajo korupcijo in oznanjajo družbeno pravičnost.

Policisti poslušajo cerkvene govore, postne pridige so zapisovali. Pridigali so škofje sami; govorili so o pravičnosti, kapitalizmu in komunizmu. Govori so imeli velik uspeh, v prostornih stolnicah ni bilo dovolj prostora za vse verne poslušalce. — Pretekli oktober je msgr. Tji Hak Soun, škof mesta Won Ju, bil na čelu manifestacije katoličanov, ki so protestirali proti korupciji v državni upravi. — Na božični praznik so nenadoma prekinili govor kard. Kim, katerega je prenašala televizija in to v trenutku, ko je začel govoriti o temeljnih pravicah človeške osebe.

SLOVENSKE po svetu

XIII. slovenski dan v Kanadi

Zadnjo nedeljo v juliju je bil na Slovenskem letovišču pri Bolionu tradicionalni Slovenski dan, katerega je pripravilo Društvo Slovencev Baraga s pomočjo drugih organizacij in skupin. Dopoldan je č. g. **Janez Kopač** daroval sv. mašo za vse žive in mrtve Slovence in tudi pridigal v smislu Slovenskega dne. Popoldan se je razvil drugi del dneva in sicer s kulturnimi nastopi in govori. Letošnji Slovenski dan, ki ga je vodil predsednik društva Slovencev Baraga g. **Otmár Mauser**, pa se je nekoliko razlikoval od preteklih. Razširil se je izven slovenskih etničnih meja in za temo vzel aktualno vprašanje multikulturalizma, ki ga je ontarijska vlada načela z ustanovitvijo „Heritage Ontario“ koncepta, ki naj vse etniške skupine, tudi Angleže in Francoze, postavi na isto pravno raven. Tako so za letošnji Slovenski dan izbrali temo „Slovenska kultura v pluralistični družbi“. G. dr. **Viktor Antolin**, ki je bil glavni govornik, je

izrazito prikazal naš odnos do kanadskega okolja in orisal z jasno besedo naše dolžnosti, ki jih imamo do naše nove domovine. Samo z gojenjem naše lastne narodne kulture, bomo lahko novi domovini doprinesli svoj delež.

Po pozdravu gostov in drugih uvodnih formalnosti je nastopil pevski zbor Vrba pod vodstvom g. **Križmana** in zapel dve pesmi. Po glavnem govoru g. dr. **Antolina** so nastopili indijanski gostje s svojimi izrazitimi plesi in zlasti navdušili mladino, ki je kar obsula oder, na katerem so plesali. Za njim so na oder stopili mladi plesalci nove folklorne skupine „Biser“ pod vodstvom gospe **Nežke Škulj** in z izrednim koncentriranjem izvedli lepo uspele plese. Nadalje so nastopili člani STZ kot vsako leto z orodno telovadbo ter mlada dekleta pod vodstvom gđe. **Marije Babič**, ki so nam zapela nekaj narodnih in modernih pesmi. Za zaključek pa so še enkrat zaplesali mladi člani plesne skupine „Biser“

in tako letošnjemu slovenskemu dnevu dali lep konec.

Nova maša v Angliji

V nedeljo, 25. julija, so imeli Slovenci na Angleškem novo mašo p. Janeza Mlakarja, ki je študiral v Dublinu na Irskem. Govoril mu je dr. Pavel Berden, provincial slovenske jezuitske province iz Maribora, stregla pa sta mu pri maši brat Martin Mlakar in slovenski dušni pastir na Angleškem g. France Bergant.

Srebrna maša v Parizu

V nedeljo, 2. julija, so Slovenci iz Pariza in okolice proslavili srebrno mašo g. Ignacija Čretnika. Pri oltarju je somaševalo 9 duhovnikov, med njimi pariški pomožni škof msgr. Perezil, ki je v začetku svoje pridige prebral pismo pariškega kardinala Martyja.

Brazilija — proslava v Sao Pau'o

Ob proslavi 418-letnice mesta Sao Paulo so bili med številnimi narodnostimi tudi Slovenci častno zastopani. Z nadškofom je med drugimi somaševal tudi slovenski duhovnik srebrnomašnik Lojze Ilc.

ZDA — 153 šolskih otrok

Slovenska šola pri fari Sv. Vida v Clevelandu je zaključila šolsko leto 1971/72 s piknikom. 153 slovenskih otrok je redno obiskovalo pouk. Poleg vrta ima šola osem razredov. Posebni deveti razred nudi obiskovalcem izpopolnjevanje njihovega znanja slovenščine, zgodovine in slovenske kulture.

Slovensko romanje v Lurd 1972

Letošnje slovensko romanje v Lurd je bilo od 6. do 11. julija. Iz domovine je prišlo — z vlakom in z avtobusi — okrog 300 romarjev, čez 50 pa je bilo izseljencev (Francija, Nemčija, Kanada, ZDA in Avstralija).

Msgr. Ignacij Kunstelj v Angliji

S 1. avgustom se je vrnil na Angleško msgr. Ignacij Kunstelj, ki je bil tu dušni pastir od leta 1948 do 1968, ko je odšel v Rim. Msgr. Kunstelj ostane seveda še vedno vrhovni dušni pastir Slovencev v izseljenstvu.

Avstralija — blagoslovitev novega doma

V Canberri je bila slovesna otvoritev in blagoslovitev slovenskega doma „Triglav“. Obrede blagoslovitve je opravil p. Bernard Ambrožič.

Praznik veselja v Kanadi

Letos so na Slovenskem letovišču posvetili katoliški dan krščanskemu veselju. Od vsepovsod so prihiteli Slovenci, zlasti mladine je bilo veliko. Pri maši je pel zbor župnije Brezmadežne, pridiga pa je bila posvečena krščanskemu veselju. Pri poldanski prireditvi so nastopili otroci iz slovenske župnije v Hamiltonu in otroci iz župnije Brezmadežne. Slavnostni govornik je bil šestnajstletni Janez Strle iz župnije Brezmadežne. Bilo je še več deklamacij in pevskih solo točk. Višek je veselje doseglo, ko so mladi fantje in dekleta iz župnije Marije Pomagaj zaplesali v lopi tri folklorne ples.

med nami v Argentini



Slovenska cerkev

Graditev spominske cerkve Marije Pomagaj na prostoru Slovenske hiše v Buenos Airesu lepo napreduje. Stroški za grajenje so visoki, vendar rojaki so doslej velikodušno podprli nabiralno akcijo. Odzvali so se vabilu, ki so ga na praznik Kristusa Kralja lanskega leta podpisali vsi slovenski dušni pastirji v Argentini: msgr. Anton Orehar, delegat za slov. dušno pastirstvo v Argentini; Gregor Mali, Capital Federal; Matija Lamovšek, Morón-Castelar; Stanko Skvarča, Luján; Boris Koman, Mar del Plata; Franc Levstek, Córdoba; Janez Petek CM, Lanús; Stefan Novak, Ezeiza; Jože Guštin, Berazategui; Franc Novak, San Luis; Jože Horn, Mendoza; dr. Alojzii Kukovica SJ, San Miguel; dr. Alojzij Starc, San Justo; Jože Škerbec, Ramos Mejía; Matija Borštnar, Cara-

pachay; Jurij Rodé, San Martín in Franc Urbanija, Temperley.

V odboru za slovensko cerkev delujejo z msgr. A. Oreharjem: Franc Bidovec, Ivan Cukjati, Janez Dimnik, Ivan Gorišek, Stane Hrovat, Janez Jereb, Jože Korošec, Janez Lužovec, Albin Magister st., Aleksander Majhen, Maks Osojnik, Ivan Rode, Lojze Sedej, dr. Al. Starc, Jože Škerbec, Jernej Štefe in dr. Al. Voršič. Članom odbora pomagajo pri obiskovanju družin za nabiralno akcijo tudi drugi rojaki. „Oznanilo“ prinaša imena dobrotnikov in darove.

Do konca avgusta je bilo stroškov pri gradnji 24.532.586 starih pesov. Rojaki v Argentini so do tedaj darovali 12.258.046 starih pesov, rojaki zunaj Argentine pa 2 milijona in pol. Razliko krije Čebelica s posojilom. Ker bo nova cerkev posvečena spominu naših medvojnih in povojnih žrtev, prosi odbor vse rojake po svetu za sodelovanje. Denarna nakazila lahko pošljete na naslov: Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

Romanje v Lourdes

„Marija Pomagaj, s teboj gradimo v naših dušah božje kraljestvo in med nami svetišče Tebi na čast“ je bilo geslo letošnjega romanja v božjepotno svetišče lurške Matere božje v buenosaireškem predmestju Santos Lugares.

Romanje je bilo na nedeljo, 20. avgusta. Ob pol štirih je bil začetek pobožnosti pred lurško votlino. Med molitvijo rožnega venca se je razvi-

la procesija v gornjo cerkev. Za križem so šli najprej možje in fantje, nato narodne noše, kip lurške Marije, ministranti in duhovniki, redovnice, dekleta in žene. Ob vstopu v cerkev so vsi prejeli spominsko podobico.

Po petih litanijah Matere božje in posvetilni molitvi je daroval sv. mašo delegat msgr. Anton Orehar, ki je v pridigi razlagal geslo romanja. Med mašo je bilo mogočno ljudsko petje, skoraj vsi udeleženci so tudi prejeli sv. obhajilo. Za sklep so vsi romarji zapeli Marija, skoz' življenje. Romanja v Lourdes se je tudi letos udeležilo veliko rojakov, ki so prišli v Argentino že po 1. svetovni vojni.

Mladinski večeri

V avgustu in septembru je bila po slovenskih krajevnih domovih Velikega Buenos Airesa vrsta mladinskih večerov o sodobnih vprašanjih. Dekletom in fantom, ki so se zbirali v precejšnjem številu, so govorili dr. Mirko Gogala (Duhovnik je človeštvu potreben), prof. Tine Vivod (Naš prosti čas), dr. Alojzij Kukovica (Značajnost dekleta in fanta), g. Pavle Rant (Daj-dam v naši dvojni skupnosti) in inž. Jernej Dobovšek (Znamenja časa). Po predavanjih je zmeraj razgovor. Večere organizira dušno pastirstvo z zvezo mladinskih organizacij. V prvi polovici leta je bilo že pet drugih mladinskih večerov.

Pevsko-glasbeni festival

Nad 70 deklet in fantov je nastopilo na pevsko-glasbenem festivalu, ki je bil v Slovenski hiši v Buenos Airesu v soboto, 26. avgusta zvečer. Pred začetkom sporeda je pozdravil publiko, ki je kljub slabemu vremenu povsem napolnila veliko dvorano, predsednik SFZ Pavel Fajdiga ml.

V 1. delu programa so nastopili: dekliški zbor iz Ramos Mejje, ki ga vodi g. Jože Malovrh; Mojca Oberžan (violina) in Ani Jenko (klavir); sekstet „Cankar“ iz Berazateguija z dirigentom g. Jožetom Omahno; kvartet Finkovih; Mirjam Klemenc (klavir); Janez Zorec in Rok Fink-Kočar (kitara) in dekliški oktet iz San Martina, ki ga vodi g. Boris Pavšer, v 2. delu programa mladinski zbor iz Carapachaya z dirigentom Aleksandrom Pircem; Ana Marija Klanjšček (klavir); sekstet iz San Justa (g. Andrej Selan); Zorka Gris (klavir); dekliški zbor iz Slovenske vasi (g. Ivan Mele); Ani Jenko (klavir); Duet Janez Rode in Janez Vasle iz Rožmanovega zavoda v Adroguetu in Slovenske mladenke iz Castelarja (ga. Anka Gaser).

Nastope skupin sta povezovala z besedo Andrejka Dolinar in Gregor Batagelj, osvetljavo pa je imel na skrbi Božidar Kočmur. Za sklep je spregovorila Ana Marija Klanjšček, predsednica SDO, ki je skupaj s SFZ organizirala uspeli festival.



UVODNIK	Ob misijonski nedelji	577
SODOBNA VPRAŠANJA	Pastirsko pismo škofov Jugoslavije o veri .. Kristus — vel. duhovnik nove in večne zaveze Pastoralne norme o skupni zakr. odvezi Tretji svet	573 58 593 623
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Kongres „Cerkve v stiski“	589
	Vatikanski radio o Pavlu VI.	597
	Bogoslužni koledar	621
RAZNO	Msgr. Jagodic o škofu Rožmanu	581
	P. Leppich razlaga sveto pismo	601
	Misijonar Mascardi — blažen?	603
	Novi slovenski knjigi	631
ZA MLADINO	Slovo K. Mauserja od mladine v Argentini ..	608
	Mladinska pošta	610
	Da se boš laže spovedal	612
	Ker te ljubim	613
V DRUŽINI	10 zapovedi za slabo vzgojo otrok v družini	617
	Izpraševanje vesti o ljubezni do bližnjega ..	618
	Naši problemi	619
ROMAN	Hudičev advokat	626
NOVICE	Novice iz Slovenije	633
	Svetovne novice	634
	Slovenci po svetu	636
	Med nami v Argentini	638

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.
Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.
Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.
Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorizia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

V Argentini in obmejnih državah: 50.— pesov; v ZDA in Kanadi: 7 dolarjev; v Avstriji: 125 šilingov; v Italiji: 2.800 lir; druge protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: arh. Jure Vombergar.

